

Saga sönglistarinnar.
Endurminningar Jóns Pálsonar
frá hljómlistarstarfsemi á
Stokkseyri, Eyrarbakka og
í Reykjavík.

50 blöð qto.

A.

1.

"Saga Songlistarinnar"

Fyrirsögn þá, es ég hefði setth fyrir því, sem ég hefði í huggjun að rita
- um söng og hljófara tálth frá því ég man fyrir eftir mér, ber
eigi að taka bókstaflega, heldur sem „gölu-ord“, enda verður það,
þessu ég segi um þetta, hrípað upp eftir minni, eins og flest annað, es ég
rita, til þess, að það glegmisti eigi með öllum, jafnvel þó það ad-
eins matli álitast ritað til þess að „stemma“ mér sjálfum við það
ni á gamals-aldri, ef til þess stýldi komu, þó ég hafi tíma til að
„glugga í það“ síðar meir; ég gjótti stóli á að fyrir, að aðrir finni þar mik-
inn fróðleik og fróðleik í veinum.

1868. Gyvar í 4. árinu þegar ég heyrði í fyrsta sinni söngid Guinn
róddunn. Þá var um júlín, að þeir, Gíoti móðurbróðir minn, Gíota-
son í Stórskránni og Þóðurbróðir hans og afbróðir minn, Eudmundur
gaurli Þorgilsson (fóðir „Gaurli-Guendur“ í Ameríkun) sungu lagið
Lotland þar seldu frá og þeirri tví söngs lög. Vitandi hafi ég
„elkent vit“ í söng þeirra, en síðan sagði móðir mín mér, að ég hefði
stadd við hún Eudmundur gaurli eins og rígnagldur við þau allt
kvöldid, horft stöðugt í andlit þeirra söngmannna þegja og aðals,
en hún vauð í söng þeirra hafi ég sagt: „Þynji meija - Þynji meija“
- þ. e. Söngid meira! - Móðir mín sagði of, að ég hafi vauð miklu þynju
kvöldid það, en vauð var, og veidid að rígnu þá raula lagið, áður en ég
sofnaði, en rígnuð öllu saman, fyrstu og annari rígnu. Þóttu lög
eftir þetta, hafi ég svo veidid að rígnu þá rígnu, es aldrei felkist,
þy er Eudmundur gaurli kom sínu um vefurinn til þess „á þynju“

við húskleppum í 1600 l d m, sem síðar verður að vilið.

1869. Frá þessum ári man ég eldrið min þetta eða annað við vilið söng.

1870. Andlátis þinn óþægnaulegi vinur minn, Kristín Þóla dóttir, hálf systir
laugmóður minnar, Margrétar Þóla dóttur konu Þorgerðar Sveinsdóttur í
Kadlaströðum. Þá var þú, Kristín í Stór-Hrauni var við jarðarför
heinnar og söng m. a. Konung Davíð, sem Kandi, og laði, ég laði, þrátt
því þú fótst í vörri annars þegar af söng og fröga. Kristín þessi var
"Stutta-Kristín" kólnud, enda var hún dvergur að stöð, lékannlega, en
auðlega var hún mörgum mieri að gáfun og gáðum. Þú heinnar var látið
standa uppi frá föti að klötu laft var og til gáfunna dags, í síðari klötu
margmándafr. á, því hún andlátist 14. mars 1870, 76 ára að aldri.

1871. Andlátis Þerelía systir mín - 23. júní, 15 ára að aldri. Hafði hún frá 3-4
ára aldri verið "anningsi" og ávallt hún lífgjandi; minn þú hafði verið hún
svo ulfudna "englesta velti" er allri sjúklisna heinnar. - Við jarðarför
heinnar, sungu (heinnar) m. a. Þetta heinnar broður þeir, Þóður Guðmundsson
og Þorgerður broðir hans, svo og faðir þeirra, Þóður Guðmundsson Kammarráð
og fjóru systur mínar, er heinnar min sig voru afsvada söngmenni, ein þú þessi
nafnarmin. Og félt - semni loga í fyrsta sinni - að fara til kirkju dag
þessum og man, hvern þú heilladist af söng þessum og Þóla í Hrauni, er
hafði ein þú þessum heiljód er þú heiljód, enda var hann foröngværi
við Stokksnes kirkju eftir föðum sínum (d. 1858, í. n. v.) þangað til Þjarni
sát. broðir minn lét við af honum, semni loga 1874 (þú minn þú óþægnaulegi þú þess
systur). Frá þessum jarðarfara daga systur minnar man ég þú, að minn þessi
laði faðir vor, sem í heinnar min, er sungid var minn heil og þessi var
minn í kirkju gáðum, undir fallgylti og þú eigi síðar laði heil einn og Blástrid
einn, er sungid var við gáðum. Annad man þú eigi min söng heinnar

eda fró-bel, en vitanlega hefir mér söngurinn við húslestur þótt svo hvers-
dagslegur - og semilega þannur leiddur - að hann valdi lítla eða enga
effiltilit mína, því ávallt var sungid við húslestur alla frí veturnótturn
til hóttsmuna, á þessum notturn salnum vori lósin falla, in lóstinu, því
Einstuundur gaut. Þessi var ávallt þessum til þess að synja þá va lögum,
en áður þóttuð eigi gæta ríðid við að synja, þ. á. m. eigi síðar, og þann eigi offar
að því.

1873. Fró þessu ári minnst eigi eigi minnst sér staks í þessu efni, en svo kom árið,

1874. Þjóðhátidaríð. Þess var minnst 2. ágúst það ár, loji áður en eigi varð gáin,
og hefir eigi minnst þess, sem eigi mundi effil, á öðrum stadi. En hér verð eigi
að endurtaka þá, að söngurinn í Þóttis eyni kirkju þá, gleypti eigi aldril. Þar
sungu þeir, Jón í Hlíðarenda, Þóður bróðir minn, Þjarni bróðir minn, Þisti á
Stora-branni, fadri minn, Sigurður Thórarsson og Þóður gaurli Kammuráð o. fl.

Svo þungur þannur mér brunnidurinn í þessu Kammuráðinu, að mér vóttist,
gálfid í Kirkjunni lítta undir þóttum mér og veggirum gangu í kirkjunni.

1875. Það ár er mér minnstladdast seltum þess, að 14. Okt. það ár Gaud Þjarni selt.

bróðir minn mér, að fara und sér út í Eyra-bólki, því þá var hann að eða að
líta á orgel í „Húsinu“, hjá fól. Sylvín Thorgjinnu. Sat eigi þar hjá henni
allan daginn, sem oflínú lóstinu af undur þóttum húsanna, þótt þar voru
vitandaga um húsloftunum ofingur. En áður en við þóttum það an. lóttur
sytur, latur Thorgjinnu í Githa, Piano of spíladis. Þetta var ein hún
áin eigi-lagasta stund í lífi mínu. Sytturn er sungu þá einu eigi mót indal
dag, ymst á eil. máli Da erlendum. Því mieldur er mér eigi Kammuráðinu,
hóð vand af spíladis þessari, sem var sú hún sama, sem Thóttis gaurli
í Gaudól (Thóttis snidur) gædi við, en að því einu ofredi: Þótt, Sammar
hún eitti róga vel, sú anna? Hann héli uff. Það voru samna vel, sem

hann hafði gert við, svo vel, þ aðlir þóttar þessur voru réttir. (sjá um
Hagurís sönd).

1876. Þá var árið flotta eigi síðar merkilegt. Þá var Orjel (Harminnus) komið
í Stokkseyrar kirkju og vígt í Koltasmundag, 4. júní fl. ár. Þá Þjarni bróðir minn
í þad og mi var af kominn svo langt í listansannskráningu, að ég var farinn
að synja með! "Eg þótti þessa fögur hljóð og söng mi milliródd, en reyfti
átti ég með að halda milliróddarlagjum þessum hinar raddinnar bláududuz
samur ind. Vid 1. og 2. sálmum var allt rauvittlaus; flotta fann ég, en getti
vinnu fló, þó birta eigi róddinnu. Í þriðja sálmnum var ég kominn í lagid og
söng mi rétt. Því var það, þ Þjarni sál. spurd mig, effir messoru: "Hvad
var að þér, þón, þ engin milliródd heyrðist til þín í þessum fyrsta lagnum
í dag?" Sagdi ég honum flá hið sama.

1877. Þá kom Einar sál. Einarson frá Laxárdal til orþan á Syðra-Seli og
létið hannvísinnu minn léid, en Þjarni sál. átti, því hann þessu þóttu þá
minn velturinn. Einar varð síðan organisti í Hafnarfirði. Hann var fadur
Sjundar hláðar í Lektur rasi (dyra lóttu). Einn var engin löngun völdu
þjá minn með að lara í hljóðfari, en undsta hannst, eða árið

1878 var orjelid einn þjá alþvot og Einar frá Laxárdal að lara í þad. Þá ég
einn sinni minn hannstid mid honum og Þjarna ut að Arnarvalis kirkju,
því séi. ^{þess þáls} (þess þáls) og kona hann stludu að verda til altaris þess
dag og því þó Þjarni. Þangad til að spita í orjelid í stóð þess, þó kona hann
(þess þáls) var von að gema þad, en þangad kom orjelid árið áður (1875) en
orjel kom í Stokkseyrar kirkju. Arnarvalis orjelid var þó fyrsta orjelid,
sem kom í kirkju á austanþjalli, og hið undsta (ánnu) í Stokkseyrar kirkju.
Því Þjarni og Einar tótu að mikið minn lara og mott í leiddinnu, en alþvot
stildi ég í þessu heftu þá. Þetta varð fló til þess, að ég þótt að þessa

Í þessum lídum - við vorum allir fótgangandi, veðrið ógott og rífa hjárum
yfir allt - að sjálfstærðri fletta svo erfitt, að ég gæti aldrei stíðid neitt
í þessum, en það valdi frá einhverja löngun til þess að fá mig við það, einmitt
vegna þess, að það hlýti að vera erfitt.

En hvernig átti ég að gera með öllu þessu? Var etaki, "Kverid" nojú strembið?
Eg var sem sé í barnastíðum mínum í Eystrasallu veturnum 1877-78, einmitt
í sama tíma, sem Einar var með hljóðferil í Sydney Sel. og að eða í þessum.

Síðari veturnum var löngun mín orðin svo sterk, að mig langaði til að eða
á eitthvert hljóðferil. Eftir það fór lánaða Harmoníkun, heldur en etaki
og reyndi (haustið 1878) að ná orðstíðum mínum í harmoníkuna. Þyngd á mig
fór að störfu Ólafsmörgu, niðri radda, þenara og bassa í Fortunótum og
eða: ég fór hvada hödd sem ég vildi eða, með því að spila á harmoníkuna.
Svo mátti ég ekki hafa hana lengur: Það tæpti mig frá gæðingunum; en ég
hugsaði sem svo: Harmoníkun er lítilega góðgasta hljóðferil gildgagn-
legasta fyrir mig (þ. e. mig) að eða. En ég átti engan kyni fyrir svo djúpt hljóð-
feril, 4, 5 og 6 Krúnur! Nei, það er best að hætta við allt saman. Þetta er,

1879, var þennin árin mitt (14. sept.) og flá losuð ég við "Kverid". Heilít láust!

Þá um haustið fór ég til Eystrasalla, að vísu gæmdu þú þi, komst út í stíff,
sústerin þín, en lá í höfninni með vörum til frunda míns, Einars
Borgara, þáðan Eijfilsen Borgara. Þar fann ég engan hjátt, hann var sonur
Ólafsmörguans, og lét hann á eitt líd fegurt og stótt auklegga hljóðferil sem
ég hefði séð á síni minni, eða hafði þá séð. Það var Harmoníkun, ótt gull og silfr-
slógin, með 4 hörsnum! Og svo var allt. Hafni mig nokkurn tíma langað til
d. "eiga góðan hlut", þi langaði mig: fæta gæseini. En þú var svo djúf! Hinn
Kverid hósti mér ná minna en 16 Kr. - sextán Krúnur!

Eg ströpp upp: Gíð til Einars Borgara og þá hann að lána mér 16 Krúnur.

lára meir andvinda (16 Krissumar), svo að ég gæti staddi í stílunni við
Óinas borgara.

Sagði fadri mínu frá; Gæð er gott; en þá stuldu þeir þeim þessa upp-
höf, og er það á vísu betra; þú stalt samt varast þá þú ert með
þessari hendur, þessu eris, sem þú getur séð að þú kemist; vandræði með.
Mundu þú, draumur minn, á stulda Klafinn vandræði þessu þessu og
þú, svo er mig, mátt ekki binda þessu minn þessu þessu!!!

Eg sé, að þetta var heilvæði og af föðurlögum huga máls, sem vanta
mátt þá þessu og af þessu þessu fyrir mig þá, að stalt og þessu stalt þessu
aldrei henda oftar; þetta heit mátt held ég að ég hafi haldið síðan.

Þetta þessu allt skillega: Þessu minn og Þessu gæði lárindur meir fæð og
þessu er með þessu þessu Óinas borgara nota sumund og á eftir. Hann þessu við
þessu minn og sagði; þessa, gæður minn! þú stalt þú að léljast þessu
þessu þessu á þessu, að vera stilt þessu. Þú mátt þessu oftar þessu, ef
þessu liggur á, en lára stalt þessu þessu vita. minn þessu þessu, þessu, ungl-
ingar meir elblent þessu né stult þessu þessu minn, nema á ríði þessu-
eldur minn og þessu vitund. — Þessu gæður stalt, að þessu vandi þessu þessu
ein þessu god, a. m. þ. þessu, að þessu þessu þessu gæður þessu!!!

Harmonísk þessa átti ég ekki lengi, þessu minn þessu þessu þessu
að lara á orgel. Vandi þessu með þessu þessu þessu:

Þessu minn vandi þessu þessu minn stult; þessu þessu þessu við þessu
þessu minn (en hann var elblí á Eyða Sali, heldur í Götum og hapti alit þessu
þessu frá 5. eða 6. ári) minn þessu, að mig lúgadi þessu lara á orgel og þessu þessu minn
þessu. Þessu var svo sem sjálf sagð. að þessu þessu minn og þessu þessu
þessu, en þessu var að „vinnu“ föðura minn þessu þessu að ég lengi þessu þessu
þessu að stuldu minn þessu, stult þessu minn þessu þessu þessu að

í nýjan leik. Jóhann hinn ódrögandi áhugi sat hjóttanna fram í myrkun og stótt í einu eigi í færi, að það stóldi eigi jera alveg ík um hælum mína. Þetta varð það eigi að sofa, síðt svo, að hjóttandi, þilfros, els lét þad hausta mér frífró á halda námsinu áfram.

Þringdagauma leyfði ég um 11 f. h. og sat í, svo við ofingarnar fram í myrkun da í mduan ég hafði notalega stímu. Um ljós að hite var eigi, þó að.

Njánn bróðir minn kom notlegrum sinnum til mín út í Kirkju, en að einu í frínúttum barnanna. Þorláni minnum mndadi vitanlega seint áfram, en svo laup var hjótt þóttum í "Kostum" á árid

1882 lét Njánn mig einan um að stjórna söngnum og orgelinum sunnudag einu um völd, en hann var sjálfur til altaris. Þá þá vid, að hneyfisti yrdi í Kirkjunni: Að stóloverslökum, átti að syngja laud, þá létu ein þeim sjálfur gud, "da, þá kem ég seti syndarinn", þ. e. þegar gengid var til berpingar, en sá, sem átti að flotta vid hjótt mí, nóttur bóðinni, opundi hann vid allt annað laud, "Haidur í gud þinnnum á, en það var (og) í durtogund, hitti í moll; þetta sá ég, og var svo heppinn að minna minni vid þid rétta laud. Flatti ég þá sjálfur upp, á þessu að veimar þagnar gotti vid laga stíffin. Síðan hélt söngurinn og athöfnin velt sínu vana gang.

Að lokinni meson kom Þorláni sat. Þótturinn son (hann andist síðan um sunnand) til mín, og sagði þessi heylreytingarord til mín:

"Ég sá, þegar þú átti að stíftu um laud í dag, að mædurinn, sem átti að flotta vid hjótt þá, visad: þá á annað laud, en syngja átti. En ég dædið að þá, en ég sá, hvern handfljóttu þú varst, að þúna vid rétta laud og þá heppad, sem svo: Einhverjum, þóttu unglungi, hefdi þá þá í þessum og látið orgelin þagna í bili; en þá varð engin þagna. Þú veidur einhverum -

Sínu stjórn til innviðna, drengur minn, og létur þú eigi bragða við allþ. Eg sagði þessum þú, að ég hefði áttuð mig nokkuð stjórn og mynd númerid í þínu rétta lagi. Þetta Andrés frá þessum viddi, það er gott að vera gloggur í fótur og munna þú rétta, enda bjótt ég við, að það komi þú ein kvæntíma að góðu haldi og þú eigi síður ljáskurinn og þín stjórn á vordun. Þetta, stjórn í lítlu vori, fotti ég mér í minni, völd þú eyttíma og þú við hjálsum mér, og síðan hafu fótturinn veld min, "stærsta hlid", - að veltja þú mig og munna vel. Hitt, min, stjórn á vordun minnar hafu og stundum völd mér að góðu, jafuvel svo, að þú hafu völd áhrifa minna í lífi minnu, t. d. 5.-6. júl. 1902, er ég tók þú á vordun, í þessum dögum þess, að þú alfarnir frá öllum störfum minnum. Eyraraballa, þingad til Reykjavíkur.

Á sambandi við þetta vil ég geta þú sanna áttínda í þessum árum. Eg var í söngfélagi þú Þjárua, sál. Þóður minnu á þessum árum, þar til hann drepst ári 24. febr. 1887, áða minn sál. Veldurinn 1879-80 var frændi minn og sínu þínu korasti vinnu, Edmundur sál. Jónsson frá Hledalholtinu með mér í barnastólansum og einnig í söngfélaginu. Þann drepst ári með Þjárua, Sigurdi Þóður sínu og þóður minnum - . Vorum við Edmundur samrýmstíni minn og nokkurn minn fótturinn við að hafa raddíman í. Eyraraballa, er við áttíma að synja.

Síðar, og jafuframt þessum, komu svo ródramur allan ársins þing og hinda-nda þeir allan ldrólun minn í þessum árum, enda minn reyndu fótturinn stóttíngun að ródra fram er þú minn; ég völd þú að láta mér nokkuð í 4 mánuði hvoft stóttíngun minn, 1877-78 í Eyraraballa og 1879-80 í Stollseyri, er ég hafði völd dýttíngun.

En min völdi fudis sínu, að ég ladi eitthvert "handvelli". Hvoft

hefði það mi, svo sem átti að vera? Eg var elsti hún eigður fyrir veitt. Þógar
 hann þeir þand mér að lara hversund; hjá Jóhanni sál. Jóhannni í Eyraþótti,
 hóf ég þvert fyrir það, enda veit ég ekki hvernig það hefði farið fyrir mér,
 strákum, sem náttúran þótt honum rúm í kaup og gatað ofa í hann.
 Þá vildi fadri minni, að ég lærði sjónanna fredi, og var hann svo áhveðinn
 í því, að hann hefði gefuvel samid við Þrogninsu en gausla nau það, að ég
 skelst í hendur að verda stéptfótri: "Den lille", sem hefst ísvegrum hefsti
 þá eignast eða ottad að eignast til vörflutingsi með stöndum fram, milli
 Eyraþótti og Ræfjallinu.

Þeir þetta þvertótt ég einu og var tilraunum hans öllum far með eldri
 í þá átt að, "mannu mig upp". Eg var sjóveitur, lotur til London og þó er-
 vidid ég átti við að eiga mér allt það, en ég eigi vildi sjálfur, finna íd'g vinnu.
 Eg setti þvi í vefsíðum, og of alla vetur þar til ég fór frá Eyraþótti (1885)
 en ávallt var ég í söngfélagi með Þjáru. Ad þu leyti er einu þvi að
 minnað þu stöf min í sönglaga til líti. Þessi á, 1883. 1887 veid ég
 þvi, að láta niður falla, en þógar Þjáru sál. var fallinn frá
 1887 varð stöfjell bræpingi stöfjum, Starfshöllum og Stefni lífminni: þu veid ég,
 svo óvildum og vaukumandi sam' og veid, veid og veid' að taka við stöfjum minni þar
 þóttur, söngstafjum við Kirkjuna, Komarastafjum við Barastólum og auk
 þessa ofl. hrisbonda stafjum í heimili þinu, sem hefði fyrir mig þu bóm-
 um í ómeð á þi, fátelti mig og stuldagh. Hvernig mér hefði fátelti að
 leggja stöf þessi af hendi, skal ég ekki me dæma, en létinn söma til eld' og
 þi hefði af þeinn hefði, engan ávinnung, nema regnluma og þalþu em minni.
 Ad vinn þi vel i með mér og maglomu minni meðan ég átti að heita fyrir vinnu. kemur
 og þarna, en ég ve þó, að við áttum líti stöf samur, enda umur þu hefði hugsað
 i aðra leid en ég með minna eigin framtíð, og þá orðid þu vortrigdi nokkur,

er ég fór frá ári 1889. Stóð hún þá ein uppi með barni höfuð sinni, en betri
 afkomu hó en áður. Einstæðingstæpan kemur duldið mér eigi og fann ég
 sátt til þess, að verja þi yfirlaga hana svo stadda, en það var hvort hveggja, að
 ég vissi, að góður maður hefði flogar góðan hug til hennar og vildi taka hana að sér
 og bera hennar - sem og vandr - en hitt sé eigi, og hefði samfordryt mun þá á betur
 síðan, að bera hennar, sem þá voru nokkurland á löggáttum og gátu orðið henni
 til stjórta, bær hvortsi góðan hug til mín, né stúlka eða vildu stúlka, að
 ég hefði verið gott verk minni fyrir hana eða bera hennar. Eg var þá á
 besta stundi af minnum, að einu 22 til 24 ára að aldri, og þótt ég segi eigi álfur
 frá, hvernig væri vel og vildi hafa hennar og þeirri í öllu, enda var orðið þótt
 gætt frá, hvernig hefði ég þótt til allra vinnu og mér mikil ágang. En
 það var eigi all bera hennar, sem þannig létu á málafund, heldur ein hennar
 eigi þeirri, sem mér vandrót frá og vandrót eina hafa verið hennar þeirri nokkurland
 og hennar eigi maður sinnar, en á öllu eða engu, nema söng hennar dinnu,
 foder eigi sinni, enda hefði hennar síðan eigi verið mig vandrót né ein af-
 stíft af mér hafa nema lítill haffar hafa komu hjiðfor hennar fyrir hennar gætt
 en þess þó, að láta þá vera við þau ríðinu, heldur hafa milli þeirra annars me
 þau við mig. Það er svo ríttaláttu þá mál.

1887, hún 27. febr. Því eigi er að stafa sem organisti við Stóllsreyra Kirkju og
 var mér þá eigi einu gledi í hugga heldur djúps sorg. Hædal sálma þeirri,
 en ég veldi við messingjörð þessu var sálmarinn 339. "Gegnum haffar, gegnum
 mynd", og var hann efl. sálmar þannu dög, sem nokkurland hennar, "hvernig gætt"
 min eða hvernig gætt" me líd og eigi laði út í hafið.

1888 stofuad' eigi singfela. Því eigi er að stafa með nokkurland vinnu minnu þá, en
 stórnun meji á mig, þá hennar sálmarinn löj, og fór eigi þá ang að efla
 annan hvern dög og me heljar allar til þá hennar þeirri gætt frá í

löngr; þeir voru 18 talsins og margir þeirra góðu söngmönnum, sem undir
meðlinni söngfélögunni "Þáttur" o. s. g. o. Fokund þar í Eyraarbálka eftir að
sý fluttist þangað. Þessum þeim sama fór fram árið eftir,
1889, en þá fluttist sý í Eyraarbálka, þótt sý haldi mig til heimilis í
Stokkseyri (hjá Þalman bróður mínum) þangað til sý komst í
1895, en árið

1890 var Kirkjan í Eyraarbálka vígd (14. des). Þótt þá Fokund bróður
mínum við Kirkjuna í Stokkseyri og Arnastótanum þar.

Við Kirkjuna siglu þessa voru söngmön 13 sálmas og þótt söngmön fara
öll fram, enda á gættum söngbróttum á að stípa, m. a. Trúi Þillson,
Sigfúsi Einarsyni, Sigurði Einarsyni, Pétur Oddgeirsyni, Berg-
steini Jónsyni, Halldóri Gíslasyni, Friðmíði, Siggvini Þorðsogni o. fl.
Þrófasturinn, séra Samundur Jónsson fjóru að fjórir altari í síðari hluta
messunnar, og var það í síðasta sinni, sem sý heyrði hans undir fögru
ródd. Áðrir prestvígðir mínum voru þar, að því er mig minni: Sólmar-
presturinn jóni, séra Jón Þjónsson (d. 2. maí 1892), séra Fokund Gíslason
í Arnarbáli, séra Jón Sveingunnsson í Gaulverjaból (d. 1891). Vigótinn frá
Hvöndi biskup landsins, heoradallgeimur Eriksen, en Fokundnaflutti
séra Jón Þjónsson (að mig minni). Athofunin áll var þú virdu lofa þu

það var þessum dag, áður en gengid var í Kirkjuna, að biskupinn lét
kalla mig fyrir sig, heim í "Hús", og spurdi mig um hvern valdsöng
mílltessu minn nafn mitt, og sagði síðan með einni meiri alvöru:

"Hafid þú kelið að yður að stjórna Kirkju söngmönna mí þetta hákú-
lega jónsfrjónuðu, sem hér í frum á fara í dag?"

Það sý já við því.

Sagdi biskupinn þá með valdsmannsöng og alvörunni:

inga; Rangárvalla systla hafuadi tilbadnum um 2 vera stýrtar-páttfaliandi
og vora fjönum þó engu föri þádan en ís Árnes systu.

Þá hleð í og úti þessu störfundnum vörðu blánum - Bergmálin, Hvaldúlfur og
Ganglora í heinu ein tölum, fökustofu og fjöfréttundum; lét í þessum ein tölum
ganga til fjöstra manna í Árnes systu og naut í ad stödar þeirra með handrit í
blánu frá þeirri, sr. Magnus Helgasyni, sr. Valdemar Þriem, sr. Steinþór Þriem,
Þorjálfi Linsyni frá Hinnauneyri, sr. Jóni Steingrímssyni, Gaukverjuól og fjöstra manna
í Eyraaballa. Með þessu floot höfu þeir, en fjöstr þessu, en í þessu birtu, oad
til þessu vögu á þessu manna fjöru fjöngum, en síðar vögu ad framkomnum, L.
d. segum í þessu floot, jöndu þessu Eyraaballa þessu í Ós segum og fjö-
gaffi, en síðar þessu raddu blánu þó um tölum tölum í þessu, þá var ^{annar} ~~annar~~
ein töl blánu lótu ganga undal manna í Eyraaballa og heid í fjöstrum
stýrtum, oad vögu og undal tölum, enla var í ad tölum í stýrt-
num í Eyraaballa og fjöstrum í barnu tölum, en þar hleð í fjöstrum
söngfjölu undal barnu. Félst í mán þá "Fjöng" (1896) til þess ad þessu
söng barnu í völu, einu og í gædi síðar (frá 1901 til 1912) undal
sálmatölum fjöstrum og fjöstrum, raddu tölum, eftir barnu o. fl. þessu
nís en gægt þessu Þorjálfi, í þessu stýrt, ad þessu mægt tölum í haldari
þessu. Þessu lótu höfu glötu. svo og einu söngum barnu frá 1896 og 97.
Þessu annu þessu mnis, og þessu, hve fjöstr barnu í höld í þessu, en lótu
þessu og hve annu, en í þessu í völu, blóstrum mnis, ad einu til þessu gægt, ad
fjöstrum mnis "stýrt" í fjöstrum, hve raddu þessu en tölum o. o. fl. Þessu
nís hve þessu fjöstrum þessu Þessu haldari barnu lótu og fjöstrum fjöstrum -
söngum frá Hóli, ad fjöstrum sr. Har. stýrtum, sr. Þessu fjöstrum, sr.
Jóhannu fjöstrum, sr. Þessu fjöstrum frá Döngum, o. m. fl. svo þessu
Einu fjöstrum, Oad hve fjöstrum og fjöstrum, fjöstrum fjöstrum -

senari o. m. fl. Sálma loj in söngur Guðm. gandi Þorjónmundarson frá Þórshöfði
(d. 1918, 84 ára) og söng hann nokkur loj in þó, en hann lifði síðasta árið; mið þó
væri gæta, að þar er eigi um listkonu söng að tala, þótt höfð hans vörð þó sínu
fögnun og miðel. Þinn loj in söngur Hjálmar Þarsson o. fl. —

Árið 1892 var ég kosinn í Hjörtu Eyrarjard Arnsveigils og hafði það störf á hendu til
1902, að ég fór af Eyra-álfta. — Þegar ég og Guðjónur Þorjónsson í Hóammi vorum
steyptir til flossa, 1913, að hann vada þag hjóð flossa, sáum við, að vargjóður hans
hafði verið orðinn um 22 þús. Kr. áður en hann vadi gjaldþrota síu lagðum
viðum, enda voru þeir Kristján Jóhannsson og Guðjón Ólafsson, en voru með fjór-
endur mínir við stjórnum frá 1892 til 1902, ^{þá} báðir fallu í fró; þinn fyrir 1909
og þinn síðari 1918.

Frá 1889 til 1893 var ég í kaupvernum í smurum, í Vatnshöfn í Niðri-Frangum
(1889 og 1890), í Skerdi í Randi 1891, í Rangurðalnum 1892 og í Hoffstöðnum 1893, en
1894 varum ég að vaxgjóð í Hóammi. Árið 1895 kosist ég. Við brúðkaup
mitt vaddi ég flossa sálma: nr. 324, 26, og 230. — sr. Ólafur Helgason hafði að
vaddi þetta () „Jeg og mitt hús minnum drottum þjóna“ — Virðist mér að þau
væru hvatningu-ord til mín og konum minum um það, að við stýldum iðro gúðakni,
þau og sálma söngur í þeim nýstofnuðu húsli okkar og þjóna „þannig drottum vorum.
Á nýjársdag 1899 vadi ég einn af stofnum þess „Nýjársdagsins“ nr. 26 í Eyra-álfta,
og jóla þáð nýj í stjórnun minna fyrir bændindismáttum og söngur í sam bændi
við það.

Þann vísun fyrir jóla þetta ár (1899) komu út hátíðsingur svo þjanna Þorlínussonar
— eða hátíðar: þeir báru til Eyra-álfta þó, þótt í þessum höfðum áður, og
varum til þess til óþiltra málanna með að eða þó fyrir jólin og nýjársdag, enda vorum
þeir allir sungur um þar hátíðar og jófuan síðar, svo sam um jóla, hví-
sumum o. s. fró. svo, að engin nota var undanfallið. Þó var það, að þó

Helguson minntist þess í „Vertiljósi“ og „Kirkjublaðinu“ síðar, með lagi, að við Gyf-
bælingar hefðum verið í undan höfuðstadar á þínum landsins með það, að synja
háttástandi þínu. Annars man ég elsti að hafa það stetta.

Áður en háttástandi þínu til sögnum var „Léttástandi“ haldin, bæði
í Stokkholmi og Gyf-bælingum. Var þó þessi lögð á þessum í tíð Þjárnar sál. Þráur
mín og Hvítástandi þessu óvætt haldin um þótt og nýjar. Gleymi ég aldrei
þínu lögnum, en frá vortum svingin, t. d. tíð sálfur gæmdu og Gyf-bælingum; Við
sér hver þakmætti líða, Gud höfð í höfð, og Gud Íshovak, í þessu lífi (svingin í þýð-
ingu, allur sá flóttur, þótt þú og fjóraddaður ein og hvern í i. h. Sange til Stó-
lebrung nr. 1 í Þengraunskappum. Ráðgjafi J. A. P. Schultze). Við Hvítástandi þínu
þessu tónaði presturinn Stólaþingur, en þú þar svo: Sé nafnið drottins.
Þessu Kristi blóssið o. s. f. og hafði séra Þjárnur Stólaþingur, sem þú var-
(alinn Stólaþingur, sem Þjárnur sál. Þráur mínur notuðar, skrifadar með
eigin hendi og nýggj fallaga. Átti ég þótt notuð þessi síðar, en þessi ein þessi
þessu þínu lögnum.

Þú stóð á minn fötin 1895, að st. Ólafur Helguson vanda, ein og hvern og álfur
þessu að vort, „þóttandi hátt“, en til þess að líður þessu félli eigi niður í
Hvítástandi þínu, það hann nýggj að tóna þessu, en þóttu var þú við og lífi. Þú
þótti þakmætti þessu lögnum, svo að eigi sé minn vort, þótt aldrei þessi eigi nið
þessu þínu, en eigi þessi áður en eigi sálfur þessu (þessu þessu) við janda þótt þessu
sál. Stólaþingur í Stokkholmi (d. 9. mars 1881), en þú „þessi“ eigi nýggj svo, þú eigi þessu
aldrei þessu síðar. Þú var þessu í lögnum þessu David sem þessu, sem
eigi þessi nýggj eigi og var þótt þessu Thorarson sem þú sálfur vort þessu með minn, en
eigi var þú þessu í minn, sálfurinn svingin eigi og í þessu andi þessu-
vort, enda var eigi verið að „þessi“ eigi í þessu, þótt verið verið vort við þótt-
li þessu þessu: Þessi vort að haldast!

Þá var það, á þessum 10 ára tímabili - 1890-1900 - að ég var með þeim niðla
 fjálda manna, 16. mars 1895, er vóru að hléypa til Gottalshöfnar, söltum
 himnar niðla ferattu bóms er á stótt síðari hluta dags þessum dag og var ég
 eini mæðurinn í þeim niðla höpi, er mældist í lendingu vöðva vararinnar
 í Gottalshöfn: Vard fótastottur í hálum stéini og fogaði um hordum við það;
 hvern komst ég þó, gangandi, tvöum dögum síðar. En þetta kvöld, 16. mars,
 var minningar-gudstjónusta haldin í Eyjarsabbakirkjunni um Þudmundsál.
 Thorspá, er andast hafði 2. s.m. og greftaður var í Reykjavík. Þjandur
 sjóttunnadur Ólafsson stjórnaði söngnum og lét "undurval í orglid", einum
 dag það í Staphs-Orglitöla sem er eftir Þergotese og Þryndífur frá Minna-
 miði bjó virnum (að virnum) við: "Óf Kjósa má, óf Kjósa má", en eigi
 hafði neitt veid sungid undir þess lagi þá, áður.

Áður en ég hóf sjóferð þessa, 14. mars 1/2 þessum dag, vissi ég um hátid
 þessa og hafði búið mig og aðra undir þáttkælu í henni, en bjóðt við, að
 komna úr ráðrinum í loku líd sama kvöldid, en það samundit þó, sem
 oftar, að "enginn vóður sissinn vóðustad."

Stófa á, 26. ágúst og fram í september, einum þó him 5.-6. s.m.
 hófst jarðstjálffarnir niðla og hældist lengi við. Þó þó allir úr
 húsnum sínum og bjuggu ein sig í fjöldum, flestum hjó húsí hús.
 Þó sála Þudmundssonar til lokar mánaðarinnar (sept.). Sumardag morguninn
 6. sept., vakti ég við það, að ég hentið er minni minn fram á gleggann
 og hélið í þar lengi soo fastur, að ég gat eigi losað mig fyrr en hringurinn
 var afstaddir. Þá var það, að hjonin í Selfossi, Arnbjörn Þórarinnsson og
 Þudurín Hlajusdóttir vóru undir þessu badi stofu sinnar - og lóu.

Viðvotlidan, undan jarðstjálffarnir stódu yfir, var einstófi: Þessilaga,
 hældist húsinn og hiti í lofti, en mugga vóður í fjárlaga, soo, að

Lítið sátt til fjalla. - Vid áttunn fjá, sem oftar, Falloyan Kott, bláan, en ávalt
 gæði ofþurr ávart um fjad, með 2-3 mínútna fyrirvara, of heitun, var í
 vandrúni: Allar dyg á hrisum voru hafdar og var úr í gótu, en þóttú lítið
 svofti sem fastast á hrisum sínum, þau þann úr of mjálmadú hettú
 um í heitun fjad, en vid sátum é, um leid og hann fór, sýni loja tilfess,
 á ad vara ofþurr um ad fara úr, eins og hann of foda ofþurr. Vid háðrunu
 hann svo: fjadli ofþurr og umdi hann sé þar val, endú kelt hann þar einnig
 áfram ávartunum sínum. Þíðlegast þóttú ofþurr og adrun, ad lítið hefði
 heyrð til stundruno í fjóttunnum, þessum en fundid heitunanna, adrun en
 vid umdiun þessum vor. Þandid getst í bylgjunu, en þeir, sem í gangi voru á
 á heid, fundu létú til þessum, sáu adrun bylgju gangum eins og öldrun í ejo
 vori. Þessum 26. ágúst umdiun vid fyrst heitunanna vor. Var éj
 fjá, um Gudm. Oddgeirs syni, Gíota Jónsyni (Gíota Þrátt) og Gudm. Gudmund-
 syni (um í Selfossi) á gangi um hláid: Þóttú lítið, kl. 10-11 um klóttid.
 Heitunum vid fjá hrisunú miltú - éj heldú allir hundar í Dalþranum hafi
 verid í þessum kóti - þessum lítið í hrisumum skóttu, eins og vori
 verid ad flýgja umgjum jótunum hrisu ofan á adrun, en eigi fundum vid
 umdiun hrisfingu umdiun fjótunum ofþurr. Kl. 2 um nóttina kom vori, "þessum".
 Engan sá éj né heyrðú hundid adrun, þóttú stundrun gangi miltid: Hrisum
 voru adrun varir um síj og þessum meir, sem fréttin ar fóru ad verda al-
 varlegri, ein þessum éftir 6. september.

Þóttú lítið, ad 7. júní 1896, var fjad, ad éj féll úrbyrdis of Oddli, of
 hefði éj stundrun um fjad: adrunum stadi, en ávalt farid dult með til
 fjassa.

Árið 1897 byrdi éj ad fela sönglój í grannuofon vala, með
 fjá, ad lítið stóta voru umdiun barnastúta voru in syngja um í fjá

notkur lag. Því niður brotumur valsemis og hatti og svo við þetta
adur er gefið flaugd til 1903, sem sáðan getur.

og minni sáð þá kom aldarmóta-árid. Þóttinn milli 21. des. 1900 og 1. janúar 1901
gleymi og aðrei. Undir brúningur okkar var góður og mikill: Þú hús
dýr og gluggar ljóshaf eitt, hodi velt og sungin, en allt hodi lid 21. des.
var áhætturok og súri og ársandi ríging. Tungl var í fyllingu, milli
1. og 2. hoktils, og 14. 11 birti svo seft með einu hinni gleði loyasta ísteyni
yfir handur og haf, sem og helfi nokkru sinis sáð. Hvítu dýrd! Hvítu
hodi 19. aldarmótum og hildum hinar 20.! En um 14. 1 septi okkur
ad með stórfeldum haghjúnum okkur hvorum, um nýjárs dagur um rann
seft, bjartur og fagur fram undir há daga. Sýti þá nýj ad, en vand bjart
og gott vedur eftir há daga ad a mid munda lefud.

Söngurinn þetta hodi og allan nýjársdaginn, ómar em í eyrum
meis, enda stóð þá söngfélagid okkar, "Dáran", "appi sitt beztu".

Rög, hodi og lektur voru allir "helstografar adir" og því útbýtt medal
allir Eyrbakkings og Stollu eyringa, en stórumtu sáí vel samanna
há hidaslund fressu. Sv. Ólafur Helgason, hinni góði madur og vinur
okkur allra, hélt áttu stórvinnu í báðum stáðum um daginn og við
("Dáran") fressu ámtun ad Stollu eyri til fress ad fella þátt í söng þeirra
þar, en fólguu héli í vrgelid "Fantasíur" miltlar og fagur, en hann
"impavísa ad", badi fyrir og eftir messugjardina. Var til fress feliid,
hvorum vel hannu fólguu þetta, áu fress, ad hafa nokkruar vötu
fyrir sáí: Hann "komþinn ad" þad reipvinnu undi, einu og sagt var
ad vori veifu hann við messugjardin, jardu fann o.s. frv. Því niður
dóm fressin fögru heljónar út samstundis og hann fann leiddi fól, enda
eigi vith ad hann helfi getad "hans sam ad" þá alla, síft svo fagra.

Þú segi ég stíðid við 19. Eldina! Á henni fæddist ég og lifði minn björkstútur
 árið 1890, til 35 ára aldurs og gæf svo minni herra 20. með björkstútur vonum
 yfirlita herra þess, að hún væri mér björk og góð, en á henni í ég á enda
 ári minna. Það vændur eigi umflúid og firi ég áfvarp að taka þér vel.

En það, sem af henni er þegar líd, hefir verið svo, að á hafa stríktzt stíu
 og stírín, reynslan áðid rannveru ley, flótt heilsan hafi jafnan verið
 góð og ég fengid að njóta vinnu og mikilla gæða á herra minna og annars.

Þyrtu þú aðalrinna hlaði ég hlað athugasemur í sönnu lund sem áðid þú
 þyrtu þinnar 19., en þú veit mér við, jafnvel flótt flóttu líggi und mér en
 hilt, að glanspótt væri það, stíktzt og sundur lund. En da allt eftir
 minni og þú hlaðad' upp eins og sé ég að stríka vinnu minna sendi þér!

Árið 1901 var að litlu leyti björkstútur, vinnu þú, að þú stáð ég í... eins
 og reynslan áðid - í reynslan vottu minna við herra minna flóttu þú, og var það
 reynslan gleðið áðid áðid fagn áðid reynslan; þú stíktzt ég, enda minn ég hafa
 viltid að þú annars flóttu, en að herra leyfðu reynslan að gleyma þú.

1902 flóttu minn við svo, herra minn og ég, áðid og áðid áðid áðid til

Þyrtu þú áðid. Þúll ég þú! þú björkstútur til minna áðid manna þú herra vinnu minna
 og flóttu, Siggini Tufasyni og áðid, herra herra, við Rangaveg 13. Þú, þú minn
 við leið - enda herra herra minn að áðid minn flóttu leið - þú áðid vottu við

Rangaveg 19, en flóttu minn þú áðid áðid. Þú áðid reynslan flóttu minna minna
 á Rangavegi 41., minn þú herra vottu, en flóttu minn vottu til Rangavegi við

Rangavegi 27. Herra áðid 1902 flóttu ég áðid minn í áðid Th. Thord einn minn til reynslan,
 síðan þú Geir Lóga jannar minna, og í flóttu. Þú Albert áðid flóttu minn í herra -
 bankann þú Þyrtu vottu minn og flóttu ég þú áðid herra herra, sem þú herra herra.

Ég veid að gæta þess þú - flóttu eigi sé flóttu til flóttu minn, að ég var alle eigi
 undir flóttu minn, að flóttu við flóttu minn: Minni eigi til vinnu þú -

halds, heldur dæmis, afhendingar í búið". Komssament, kunnig og eigi að
 seyni, Faltinn, Recapitulativin er heldur dæmis og seyni búið, á dæmis.
 En árad mitt kom mér í dæmis og seyni, enda hitti í þarna fyrir góðan mann,
 v. D. Hille, fultinn og seyni. En sagdi mér til um allt þetta, sáandi
 búið flóð og lúðandi mér í öllu. Þarna var allt folti á gætt, en ein fór að
 þyngjast fyrir fótum: Skýrlegur og seyni og síðan mín eigin (1907-1907)
 o. f. og f. blóðs mí á mig, en í gætt eftir, hvort mér sé ádrum. Allt fór vel!
 Hérna hafi ég, ein og ádrum í Gyro alþau, fjólda lúðinga (i. gætt) og stíldi í
 varamót í þeir hvernig í þeir gætt stíldi, dæmis komu til mín með þó blúð,
 þar sem ég var ádrum svo kunnur. Eldar folti í þau og þeir hvernig í öllu
 lá: Skýr. s. d. Johannes hafi komið í "Húsi" ein hvernig ádrum aldri móti, stíldi
 í fótum Gyro kirkju nokkurn hluta dæmis og hvernig í söng og seyni
 mitt (!) Þegar endur kom hafi komu sátt: í þeir eynig, með þeim Gyro-
 bálka en hær og svo en organi þeim þeirra svo áþyngd ádrum og ádrum í
 sínu státt, að ég vand ádrum hær. — Þetta hafi fóu G. Hille en fotti þann
 um og manni hær dag eyni við, físi þeir þeir lúð söngfóðingis.

Þi var fandi dæmis um að byggja Fí kirkjuna. Arinbjörn bóttindari og
 Póli Þinnson, Kristján Þeissson og þeir þeirri og ádrum, s. d. Ólafur Ólafsson,
 en þann var góðvinnu mín, þótt eigi þygi í þann "í þing" fí um vand, en
 þá vand hífess, að í fóu svo stýndilega og Gyro alþau — físi meim og
 margis ádrum, fólða, ádrum í ádrum "dæmis hær dæmis kirkjuna, enda eiri
 eigi um ádrum og eiri svo fóu" dæmis, þeir þygi. Þótt þann hær við og
 Jónni Hélyarþygi (þann. dæmis eftir 1903).

En hvernig var fóu, átti eiri þó ádrum dæmis í Gáðan kirkjuna?
 Jón, en físi þann velli þeir kunnur í eigi með dæmis, og þeir hær í mig
 eigi til Gyro þeir þann en þann til fóu þann, eftir 1. ádrum 2. ádrum, jaguvel 3.

Eg notaði þá Karmaninn, ágæt hljóðfón, sem ég átti. Háms var nefnd 250/kr.
 um árið. Söngfólk ágætt stórnandi að, t.d. Pósti Finnsson, Sigurinn Þorjónsson, Valdemar
 Ottósson, Daniel Guðsteinsson (í Selþrum), Sigurinn Þorsteinsson hjó Finnsson, Ragnar
 Guðni háms, Sigurinn hljóðleifs son minni (ég held að hann syngi þar einn!), hljóðfón
 Háms, Þijfus Guðfráundur, Klodíthar, Vítíj. Jóhannsson Ottósson o.fl. svo og Hólo-
 ann bógaþyngtur, Jón og Halldór, Margrét Halldóttir dóttir (ni frá Bergmann), Ragnheiður dóttir
 Guðrún Þórungeftu (hinn syngur þar einn, mill. ridd), Sigurinn Gíslannar dóttir (ni frá Sigurinn og
 Sveldi Alafosri), Eygló Gísladóttir (Finnssonar), Guðlaug Kristjáns dóttir, Þeiturinn, Söngur-
 ágeður nassystur, Helga, Elizabeth (Wange) og Klara (Martha) síðar, þó ungvið, allar Gísladóttur; svo og
 niðar síðar: Einar yngri Kvaran (að mig minni) sv. Sigurinn Sigurinn (ni Gíslann) og Sigurinn
 söngmaður Gísladóttur háms o.fl., sem ég man niðar minna og nokkur niðar, væna fórnir síð.

Jónasyni, Helgannar organista. Sumar af fólki þessu var þó eigi samkinnur; en all
 söfki þáð svo vel afingur og hljóf, a. m. h. framman of, að segja mátti; að söng-
 urinn voru samleypur. Hitt var annað, að hljófnum sjálf var allveg of afi; ég til
 söngs í henni og við af þá síðar.

Þá kom orplögnin, Christmessen, og hóf niðar að byggja badi og elni í seum.
 Engu tíði af um hljófnum þessu, enda eigi til þess áhættu, að ég hefði verið
 með þau að þessu; smíðid stóð yfir um 2 til 3 ár stóð frá Christmessen var
 meður höfðun, dættun, fullur við af sér víður, en gáður smíður var háms og
 allra bestu meður (hann var hálur); lokad; hann sig inni í henni og einn aft
 um pléni dags stóð af fólki enginn að þessu vatni þessu. Smíðastofa háms
 var við Reyfjörð 2., hjó Eyvindi Ólafsdóttur, en sjálfur bjó háms í eyðsta henni
 við Reyfjörð, þann en er hún sv. Hjarni Símssonar.

Þá fór að draga að þá, að stóða þyngti organista til Friðkilynnar, þó gæf hún

* Sigurinn Þorsteinsson hjó Finnssonar jónasyni, en syngur einn í hljófnum háms

niجا þessu-ogel komi til sögunnar og var í mig leitad und þá mig, þá ég
 feli það stefnad mér, en ég ferdist undan, einum vagna annars og þess, að
 ég komi eigi und það á fann. Þá ég fjo loka tilkeldast og Heypstíni og Orpl.
 Harmonium und 2 munnaleg og Tedal til þess, að gefa mig í. Hljóðfari þetta
 fella ég fjo hinum godkenna vidoliffamanni minum H. A. Anderson í Hoob-
 holun, en seði það síðan og Heypstíni affur í hant, til þess, að gefa það
 Tónlistarstötunum, og þessu undan til afurja.

Sumarið 1903 andadist Sigmundur, sonur Einastjórnar og var hann
 jandsungur fjo fjo hiltjinnu, að vidstoddu niðlu fjo manni, meðal þessu von
 þess fjo Helgasu leikta jndotastölu, síðan Geitug, og fjoas gandi Helgasu
 organisti. Vid Hiltjussathofnina notadi ég lagið "Tant naar en Gang eftir (f. e. lagið)
 nostra fjo stóttid Lindeman (Lindv. M. Lindeman), vid salminum "O, blessed stund,"
 og mun það, sem mig einu lagi, en ég notadi eytra og síðan hafa komist í notkun
 og Hiltjussingsbókunna, veid notad hær í Reykjavík. Vid athofninni lok-
 inni kom fjoas gandi Helgasu til min og sagdi: "Aldreir hofnir vid mí notad
 þetta lagi hærna í Reykjavík; það er ágóth lagi og í vel vid þessu salm, en
 eldi fjo und það hær fjoan hær hiltjinnu lagi eftir Berggræn". Lagið
 ég fjo und til þessu, en sagdi að mér þetta þá "eiga vel vid þessu salm", einu og
 fjoas sagdi og stöðun vid svo í þessu bróðunni.

Þaginn eftir var ég niðri í hærbergi þess thólfanna og beid þess, að egi
 bréf til min at: Þessu verslunna. Hærbergid var fróðlegt og fjo hær beid
 hær sama sem ég, eftir bréfi. Veit ég fjo eigi fyrr til en að stegid er
 enógt í þessu min, að bati til; ég leit vid, og sí að það var fjo Helgasu,
 sem ávarpaði mig ni und hann og hollun rómi og sagin:

"Hvada lagi var það fjo Pálsson, sem þér voru að bjóða affur Reykjavík-
 ingum, upp í vid janderfot hær unga og fjo laga fjo. Sigmundur salurja

Hjortvefssonar í Fríkirkejunni í gæði.

Þótt ég finndi Kuldagusti leitissviðingjar líka um mig, og brottaðleggingum frá gæðmanni þessum, svaradi ég blátt áfram, heft og rólega.

„Lagid er eftir vorða föststaldid hriðu. H. hriðeman, allkunnur lag, sem ég notadi stundum ystra við sálm þenna. Þad þótti þar eiga vel við jarðarfari.“

„Ja, sá!“ sagdi leitissviðingur, „en ég get sagt yður, þriðlingur (og miðlegdi hann sig upp nið) þessum organistafjústara í Þrovinste. Þan vorða mundi verða lídidi þad, þad nota annad lag við sálmum þessu nærar en þad, sem þar er notad yfirnið hrið og alls elti við svoa fali þri, þótt þer leyfid yður þad. Þar mundi yður elti lídast, þad létu þad heyrast, enda hneyktadi þad mig nið og margt annað í gæði.“

Þad fandi í mig, og ég svaradi:

„Þad kemur yður elti er við, hvada leyf ég notu í Fríkirkejunni — þu er elti yðar hús —. Egar enginn organistafjústari í neinum Þrovinste í Danmörku og þessu enja þessu. Þeir komu mér frá elti við, fremur en þer, þessa lídast. Hugsid að eins um yðar fústara en elti mig.“

Hann brottað saman í hrið; alti elti voni, þad sei vori svarad svoa fullum hálsi, lóðlidið ut ír mannsfringinni, fríðum af hriði. Sami lög hefti hann þótt þessi ord of munn; einhverj dauðes organistafjústara betur en mér, í sters þessu.

Sidan hefti ég heft þessu þad var notur í manni þessum, hannagali hans og gosa-látnu. Þótti mér þá samant orð amerískes þessu, er sagdi, þegar hrið hefti þad hann (þriðlingur) vori biskups ordum eftir þótt þad, sem hrið ladi mig; „O, hann er allt of svoðlað gæði, hann þriðlingur!“

Hrið hneyktist ég manni einum, sem ég hefti gæði mér all gæðar voru um, þad margt gott motti af hriða einum í vridi söngristari um. Ad vörum var von mér eigi uggalaus mid öllu, þriðlingur hefti, þad hann vori eigi allur, þar sem hann var séður. Hann var sagdur öllum að hann fremur hrið í landi ad líka. í Harmoníum, fari vel mid lögum ad þad sem hann lét og hefti ég sjálfur heft þad og heft, þad hann mundi standa þessu framur, en þriðlingur mér. Hann hefti fandi utan, létu þad þar sem engi, vori hrið ladið og hefti gæði gæði betur, ef hann hefti söngristari þad nám vel, en svo var eigi. Hann stóð hrið þriðlingur söngristari í

H. F. G. M. og var vopnaleyur eftir mætur vinar minns, hins Stofnastu og
 franska manns Jóns og Helgassonar Þórn-og-aníta. Hins vegar var sú
 löngun mín, að kynast honum, eigi af sennsólaum mun þá, að við stömu stöf-
 sansan, þó eigi þessi lengid einhverja smádrömu af því, að hann verði eigi senn
 hollráðastur né heill í viddröfnum, og þessi þáð m. a. komid fram í samvinnu
 hans við Jóns Helgasson, sem hann heldi löngu ír eldun og einvithis nýttan í'stærji
 sínu, stítt í því, að geta handtekið þessu orgeði vda neitt við það átt: Og þessu
 Jón Helgasson lektor hata um mannsfenna og Jóns, þó en eigi o. fl. menn vorum
 staddir við dýr Eymundssonar bókhverfsmen og fátíðum um nýja orgefin.
 Sagdi lektorinn þó: Það er Þrygjólfrur Þórlaksson einn manna hér á landi,
 sem und því lítur heijóðara báltri hann að fara, og það heijóð mig, að
 sjá hann Jóns orþur Helgasson fara fíngum og fótum um það. Og vana
 að hann verði elti svo djargur að heijóðu orþur upp á það!

Hæðmánu, sem eigi vildi - und hálfann huga þó - kynast var einmitt
 Þrygjólfrur Þórlaksson! Og eigi fætti að kynast honum!
 Jóns lektorinn lét eltu sína ganga um yfir bardi þessa manns og það
 hvers konar vogaþripin það vtri þessi þessu orgeði, þó að fara um minna
 lítilsighdu sál. Það var að vísu eum eigi afsáðid að eigi fari fíngum og fótum um
 fírlíngumgeði, en þessi und lektorinn hafdu þá áheif á mig, að eigi var stöðradinn
 í því að neita því mid átt. Þessu orðum minni sagdi þó við mig, en við
 bárum jafnan ríð hvora annars undir himin:

"Sjáðu hvernig þér gengur að ofa þú í þetta Þedat-Harmonium sem þú ert að
 hata um að fá þér. Eltiert liggur á, og það verigannan þúvri þú. Að geta
 átt eitthóð við það þótt eigi viti, að þú munir eigi vilja verda þér til minnk-
 unnar, en það kemur elti til þess. Þeddu bara rólegur, og lítlu eigi hóv
 setur, þó að getur allt fandi vel!"

Í föstu dögum eftir d. 1. Októberis tók hann við skipunum í Þingi argóttum
 andlátis Jóns Helgason, en hann varð brúðvaddur mynduðaginn 2. Sept. 1903.
 Hann varð fyrir eigi Kappinnatur meins um d. 1. Febr. síðan og fótum um orgel Dóm-
 Kirkjunnar.

Síðasta sunnudaginn, sem Jón og Helga son lifði saman, var hann fyrir
 um þris hams íd Langvegur. 3. og spurdi hann í einfeldni: „Er
 hann falstur, hann Þurjólfrur Guðláksson?“

„Eg vil þátt um hann kula, en þér fáið d. 1. Febr. síðan ef þér / eigi er
 þetta betur. Ad eina segi ég: Verið varir um yður!“

Sá ég hann svo eigi framur í lifanda lífi, en ég saknaði hann mjög og
 hefði oft síðan séð hvern þessur myndur hann var, landi sínu og fjöð.

Fri Kirkjan var veid 22. Febr. þetta ár og ég hafði tekið d. 1. m. orgunum
 í þessum þess. Þann eigi þi brúðlogi, hvern á af þess var til þess d. 1. m. eigi
 hvern gáðin eigi söng / brúðlogi vörn - og þess var á gótu. Hledal þess
 er þá sungu þess, var hvern. Sá Gunnlaugsson („Gvendur Svild“), en hann var
 einnig söngfjáti H. F. N. M. en mig minna d. 1. m. eigi „Káti þetta“ og fótum
 d. 1. Febr. síðan. Ein hvern þess hafði þ. 1. m. eigi, d. 1. m. eigi söng / brúðlogi
 í Fri Kirkjunni vörn þess gáðin, en Kirkjan eigi eigi vel til þess fális, d. 1. m.
 gáti söngur gáðin veid. Hann langaði d. 1. m. eigi þess.

Sunnudaginn var svo veid, en ég gáttu síðan Þingi argóttu, d. 1. m. eigi hvern
 hvern í Fri Kirkjunni og Gvend Svild hvern þess d. 1. m. eigi. Egi
 sé, d. 1. m. eigi hvern þess veid í þessum hvern, og þess hann:

„Hvern er hann d. 1. m. eigi? Fri Kirkjunni minna? Þess er hann síðan d. 1. m. eigi
 þess meira. Kvern þi eigi þess?“

„Já, veid vörn þess allis, Káti þetta; hann Þurjólfrur langaði til
 d. 1. m. eigi hvern þess veid d. 1. m. eigi í Fri Kirkjunni.“ Sagdi hann þetta

með hárstögu brosi, enda var hann sýngsamur nýgj.

"Og hvernig líkadi hann svo að hreyra til yflokunar þar?" spurdi ég

"Alveg á gottleyn!" sagði hann einn sýngilega í svefninu.

"Láta! Segirðu þetta sattu, Gudrunu þú?" spurdi ég í einfaldni minni.

"Þú mátt ekki geta, hvort ég segi eitthvað sattu: Hann þrýgðist þess að rýpa af kloti og sagði, að þótt allir englar himnanna væru vilddir hreyra að sýngja þar, þá yndi sá sýngur óngulogur vegna þess, að hann færi allur út í veggina og hvelvinguna, sem allt er klott þess; það var eins og að sýngja í barni sínu og ofan í allar þoka!"

"Og virtist þér þetta gleða hann svo mikil?"

"A, hvað er þetta, þú? Þetta er eitthvað innvið mannsins og hug hans til þús, og okkar, sem með þessum einum við sýngjum þar?"

Hú stíldi ég! Og ég stíldi það oft á eftir síðan, en hugsaði sem svo: Von er, þó þú að heitum varadi mig við hann og það gæði ég, að varast hann eða rokkur afstíff af hann.

Síðan, eða 1904, fengu yfirvörðgjafar, ein þann þeir, er ég þessi frá sjónmótun-árum mínum frá 1882-83 í Seltjarnarnesi, til þess að stofna meðal þeirra sýngfélag. Einna áttundraðs lagdi Loftur sál. Loftorm ostunvinnu mín frá þessum árum og alla tíð síðan, þó mér, með að ofa þá og gætti það svo vel, að þeir komu frá til leidar, að eftiríð var á haldi afimberum samvinnu í Þárunni. Þú þess, að vera öruggur um að allt þú vel og yndi okkur og félögum eigi til minnkunar, vitdu þeir bjóða mög- unu helstu sýngmönnum lejarinn í "Generalprova" áður en samvinnurinn var afslýstur; meðal þess mána áttu og "Kátia þilla" áður, með þ. þ. í broddi fylkingar; þeir komu allir og sögdu til þess mikil til þess frá þess vinnu að "Lovingum vorum þú áttu sýng", hvar þetta sattu.

Alfingur fór fram og er svo eigi meiri um hans, en sama kvöldið var þá komið út um allan eða, og Jón Pálsson hefdi látið „Söngfélag sjómanna“ „Standaliseru“ fyrir fullna hlísi Þármanna. Þ. i. m. Þrygjálfur Pálsson er hefdi sagt: „Þetta er ein hin annasta Frammi-staða sem egi hefdi vitað: allt hvernig átt og haktlaust!“

Samsöngurinn var aðrir auglýstur og félagið hitti, svo og sjálfur sé. Og vand þessum fegin og hís því á stofna eigi framur til söngfélags hér í þármum, s. m. k. eigi svo, og til opinberu birtingar komi.

Sjálfur vil egi ekkert um þessa Frammi-staðu mína og sjómanna þessa, en stóli tólu þeir allir þessari dulbrenni „Kritik“ vel og sízt voru þeir meir þakklátir fyrir það að „láta begart undan rögmálgi víðdalar-
manns“ míns. Áttu þeir þar við forstjórnkátur þetta og ymsa aðra í hinu háð-kristiliga félagi K. F. U. H., sem þeir höfdu þá þegar verið odd
mequnustu „Hlíðin“ bejarinn, stórnýttu fagurfróðum kristiliga lífennis og góða síða. En hafistetta veind ketslatur dómur um þetta, og ymsu leyfi góða félag, sem það í drann og verra var og er enn, þegar í þeim tíma, þá fór því ekkert affur í þeim söðnum, heldur var það í stöðugri framför, og dró sízt in henni niðan séin Laxaldur V. Pálsson störfandi hég, því svo „frúleik“ var störfseini hans allt í kristindómsmáttunum og trúkuleg, og það var þálin saungun hin mesta fyrir sérhæmum samfélagi K. F. U. H. manni, og láta egi egi í kirkju hjó honum á að hlusta á viðtökt, sem hann sagði. — Helgi-bláinn hefdi oft veind hafður til þess að skýla þessum-
inni.

„Kátri píctur“ var söngfélag nið og gótt og söngstjóri þess, Þrygjálfur Pálsson hefdi duglegur og stjórnsamur, enda var hann í miklu átt, sem líður og el-
leikari í Harmonium. Sérstaklega var hann í miklum metnu hjó þess

sál Jónsýni ritstjóra Þórafaldar, sem oft birti greinar um hann í bláð sínu,
enda var það rétt, að enginn hafi stöð hennu í sporði í þessum efnum. Við mig
var Þeyriólfur Þóttóluson á vakt svo, sem hann ekki í mér hveit þeir, hveit
mér fyrir hefðleikis vinnu og skandadi niðar undanfær, hveit þó Kirkjan
vori óheft hús til þess, að þar gæti góður sýngur fænd fram, en þinn vegar
mundi mér taka þú, með þínum góðu hefðleikum mínum (!) að yfirstíga
alla erfiðleika.

Einhverju sinni komu þeir allir saman til mín í Fíkkirkjuna, er ég
var þar að ofa mig í Harmanid, Þeyriólfur Þóttóluson, Þóttólur bróðir
hans og Sigvaldi Stefánsson (er síðar nefndi sig Kaldalóns) og sátu í
bæti leinum niðri í Kirkjunni og mæltu loftinum allt að þriðjafnan hl. þinu
að mér virti þú, var ég vandþess var, að ég var þar eigi einn inni, og Kaldalón
virdur í Kirkjunni og spurdi hvort þar vori nokkur manni. Svandi Sigvaldastór
svo iðja, það er hénna þér stóðan að hlusta í þessa indlu Þóttóluson,
sem þú ert spilar svo ágætlega. Eftir hvern er þú annars? Spíðu þér, það
er svo indlu að hlusta í þig!"

Kaldalóns dógnur síðar kom ég til Krist. Friðssonar, jánna, ind Vesturgötu 38.
og sagði honum þá ind mig: "Þeir komu hénna í gæ, hann Þeyriólfur Þóttóluson
og hann Sigvaldi Stefánsson og spurdu mig, hvort það vori virkilega mér,
mig orkar, Fíkkirkjumannu, að ráða þig til þess að verða organisti orkarfögra
nýja orgelid komu, og sagði ég þeim, að það hefði komið til þals. Soðni þeir
hafa hlustað í þig, einhverjum þínu nýlega, og þeim eig dárnað ad."

"Hvad þótti þeim ad?" spurdi ég.

"Þeir bánu lítið orð í það, en þeim var þungt indri fyrir og ég sagði þeim
að þú hefðir reynst semilega þáð sem af vori, enda vörum það ind, sáfundur
óþjórnin, sem þú rædi, en engin aðrir, hvern ind þengjum til þess starga. Við

yrðum semilögn að notað við þetta sem margt annað afullkennið til að
 - tölja með, því við vorum fremur býlingar og störf okkar í öðrum margv. Þetta
 stíldu þeir og fóru við 200-árin, en segdu um leid og fleir kvæddu mig:
 Já, - en nýja orgelid?!"

1906 drukknaði bóthúsinu mínu, Róður Loftum (17. apríl) og síðan, 26. s. m.
 móðurbróðir hans, Púdur. Éin áttunda í þesi, sem einnig var góðvinnu mín. Var
 mér að þeim mikil sökundur og sár, því þar var heim stíllinn og fýggjinn í
 ríðum mál.

1907 og 1908 á seldi óþess óvenjulega margt hljóf; Harmoníum frá
 H. A. Andersen í Stockholm, en sálm í þeim lagadi óg 1890, og Piano frá H.
 Rubitz í Berlín. Christensen orgelsmíðar seldi frá Hornung & Møller, Tiano,
 en eins 3 eða 4 á ári. Þógar hann fór hédan, fékk óg ungladid og seldi sum
 árin milli 20 og 30 Piano frá þeim.

En um þetta leyti, 1907-1908, fékk óg Hæppinnast einu, sem auglýsti
 sig þannig: A. Blöndals (eða A. J. Blöndals) - Piano-Klagasin. Þetta
 völdu þinnu og Piano-Klagasin. Etti st. ad í Austurstroki 17. og 18. og
 mikið á: Hleður brádar og langar auglýsingar voru birtar þar í öllum
 gluggum, með jafu víðáttu miklum með málum frá önnur mínunni Þess
 óþess óvenjulega, en aðrir hefði nokkur sínu áður kynnt því líkum ger-
 sumum hljóf; Þannfoldu jafuvel eld ysa (vata) og voru svo óþess ad
 andlun satti. Sjálfur var hann (H. J.) á engum veg við þá sölu vidinn (!)

Loigandi fóru þessa hét Ágöfir Lúgimundarson, bróðir Púðurs, kominn
 norðan ís Hinnu vattusýttu. Á óg sum bréf um það, sem sýni á einu líkum
 fyrir fórunafsinu og hvernig hún er lík kominn. „A. Blöndals Piano-Klagasin“

seldi mig kjöfðri, þ. á m. frá sumum þeim firmum er ég hafði þó um-
 -gæð fyrir, jafnvel H. Reibitz o. fl., en nokkur síðar (1909-1911) vand þetta
 valduga firma „Fallit“ (gjaldfrotu) 500, að skuldheimtunum þess fengu
 16. 0. 29 - Lutþega og minn áttu - í sínu hlut af hverjum 100 krónum sá
 firma skuldaði þeim 20 0. 29%! - Eignandi firmans strauk frá höm
 og börnum til Ameríku, var þar þinn nandsynlega fyrningartíni
 sinn allra saka og stór 500 þeim hringd fyrir nokkrunum árum og
 línin mín veggfóður á því manna hli í börnum.

Aðferð hans við sökuna var þessi: - og hana hafa fleiri haft, t. d. Sigurður
 Þórðarson lénstjald o. fl. - að hann pantaði t. d. 600 króna kjöfðri
 seldi það fyrir 300 kr., en viðtíffanirinnur sínum að einu nokkrunum
 er, svo ma vid og vid, og á undan hann var að fá nýjar gjafdar frá þeim,
 um 2 v. lín (þ. e. svikamyllan) okanzadi. Aft Brynjólfr Þorlákssonar
 til þess að „drífa“ v. l. þessa, dugði þá eigi betur en þetta! Það var, í
 teili, nokkur hvekkir að þessu fyrir mig, en ég seldi á því meira eftir á og
 fregar minur sá svikamyllan hjá þeim og verda að engu á sjálf sínu
 brogðum er þeirri, sem að þeim stóðu. - Sigvaldi Skelvarson tók
 og mig þetta mikla firma G. Blöndald Þ. áno. Mayarín. Yenna hvað? En
 eigi man ég til þess að hann gerdi það „oprukerloju“; Þess var eigi von!

Brynjólfr Þorláksson varð organisti eftir Jónas Helguson og jafnframt
 söngkennari hli vid barnastofnun og e. t. v. fleiri stötu, en eigi
 vand ég var vid, að „Fotspilid“ í míja orgelinu sléttu við mig undan Fót-
 sparki hans (sv. st. sem Jul. H. átti hennu og seldi henni í sökuna ef þess
 fundi 1903) fremur en Fótsparki minni í Tríkirkju orgelinu. Hann (H. Þ.)
 hafði „Lara“ í Danmörku (!), en ég hvegi veitt. Þetta var m. a. til

Þess að sýna þinn mikla misnum á hefninglessara heppja manna og
 skal þú sést nýttad, að þinn hafi eigi verið jöfn, en hvað þó var í, að þess
 mikil vörður út af þú: Annar þess var "lördu" og það var verið nóg, þinn var
 að ein "fiskari", einu af lörðum vildi láta í síni stíljast, að hann var, nokkur,
 konar "stótturkenni", einu af "lördu" lörðum hafa valid, þess nafnid, en
 af þess manna þó nefni "lörðum af guds náð", og er það virðingar nafni, en
 eigi veinum til vörður, þess svo er til státt. En þessi er dæmdu
 embættismanna hrokan, heins tennu og illgerima, eða hvi þess manna
 þess að vera að nýttu öðrum til þess, að hepa að þess einu og meiri. En
 þess eigi nóg, að hafa verið "á stóla" - í stóla hafa þess eigi verið eða svo
 eignist, þar sem þess konara eigi betur mótur mák sitt en svo, að segja á
 stóla, á stíljast o.s.fro., en hvi segja þess eigi að þess hafi farið á
 Kírlis eða á sveit - sem þess að vinnu hafa verið í vissum stílmingi
 sumu hveit - í státt þess að hafa verið í vait? (eða farið í Kírlis,
 sem þess manna hepa farið farið. Hepa manna eigi þess "lördu" manna og
 oft og einatt nýttu þess til þess en þess varu "á stóla" og hepa þess.
 vörður til þess, vörður "samþykkingar", farið á stóla eða af þess
 einu þess eða síðar en einu þess annar "stíljast" þess þess o.s.fro.
 Og þú eigi síðar hilt, vörður stíljast! Stíljast vörður! Að og us þess
 til þess að sýna að hann á eigi samstáttu með sandvottum þess manna
 um og að þess manna en varður í þess að hepa til þess, þess af alvinnu
 fólki. í þess manna og hann hepa stíljast á stíljast og þess til þess að ná einu
 hepa máttur þess og þú hepa þess af þess og að þess einu þess
 góðs og góðs manna, en hann síðar hepa eigi vilt að þú hepa, hepa
 þess af þess (St. Sigmund Einarsson og Thor Jensen o.s.f.)
 Þess þess þess þess þess þess eigi né einu þess þess þess að farið í einu

Þótt maunjófund, sést við þann sem allir vissu, að stóð hann mikil í
 Gafi í lífi hans, því svo mikill madur var hann og svo stóð hann í
 stóðu sinni, að hrosten hans stóðastjóri varð oft að senda börnin í stóðan-
 um ít um G. að leita hans í dýrunum og dýggjum, og fundu börnin þennan
 kennara sinn með félögum hans stundum í Þómskirkju laundum, séfandi
 þar við orgelið með þessum tóni og brúnni vinnu góðum, raddum í rino-
 ginn dæmum fyrir fram an orgelið og alla viðstadda, þ. e. m. Kennarum, Blindfella
 og dröfandi "Pálvernum" (driy/kljinn manna bráði).

Hverjum miklum manni hér var með ræða, gatu þessum hann Sigurðar
 Ástvaldar í lífi eitthvað sagt um og þann matli mala, og hann, þinn mikli madur
 hefði sígi fandi í fylgubörn Ástvaldar telid hanninn þar um nótt, fandi með þann
 viddur í Þámskirkju og sáinn þann ír hálsidrum, stótt svo og lífi!

Þótt líkur madur þessu sígi í vinnu maunjófund að fara, enda um þessu hafa
 meðfram vinnu fyrir þessar aðfarir hans hanninn hann Ástvaldar og þann hans
 atbeina, að hann var látinn leggja viddur stóff síu sem organisti við Þóms-
 kirkjuna og Kennara stóff síu við barni stóðum árið 1912, en hann varð í
 flórnast til Ameríku. En þar sýndi hann svo þann mauninn, að leggja
 viddur allan dreytlyngstapi og stunda stóff síu svo, að hann hlaut lof fyrir. Þú
 en hann kominn hingað aftur, orðinn aldur hugginn, en innvikið þó einu lífi
 sama. Varðar orð Jóns og gauls Helgassonar 30. ágúst 1903, hafa komið séi
 vel fyrir mig og en þú, sem ég hafi sagt um þann samþingumann minn sígi
 fyrir fundar sáinn sagt: Gylfi ávæntað hann en sígi fundað fyrir þú, að hafa komið
 í sína hina beztu stóðu sína að fléiri og viddingastóðu mikla, en fandi svo að
 viddi sínu sem hann, að hafa stóðum, viddingum gáða manna en séstokkloga þó
 viddingum sínu og áfann séu. En svo þessu er séstokkloga, sagði Gyllfordum,
 og svo þessu er Þállu gauli og þessu haldi á.

Árið 1905, hinn 28. ágúst, keypti ég land það austan Stokkseyrar en til þess
 var stefnd að þar yrði reist loftstöxta stað, en landið seldi ég síðis ári 11. maí
 1939 og gaf andvirði þess til styrktar vortan lögu drygðliju manna heli. Það er eigi
 minn selti, að helið er ein óreist og að eigi hefja veid í það minnst einn
 2 ár og 7 mánuði, en það út af fyrir sig hefja þó þann kost í lot með sér, að
 við hverum mánuð sem líður, ein þess að dal upp þéðin, 20 þús. kr. eru notaðar til
 helis fyrir drygðliju manna, eynst annar gjafir 500 af vörðum. Þá er einn, að 100 krónur
 nemur í hverjum mánuði. En hann einn er einn 3000 krónur og oft er á
 stundum drygðliju manna þeirra, en í helið koma að fara, til styrktar meðan
 hinfæðin eða heimilis fyrirvinnu deilir þar, svo að fjárfstýlda þeirra, komu
 og börn, þessi fjárfstýlda líða vand, meðan þeir eru að lokum af drygðliju-
 fjöru sínu.

Það er síðan einn svo að ég mikið líst mikið af þessari gjöf okkar hjóna, því
 hún stórti að litlu af þessum möguleika okkar í fram tíðinni: Ég hafði keypt
 landið á dýrum veði, minn þar á vinnu vottund og hóstað til þess fé, en er
 ég seldi, mikið segja að þar fangi ég fundið fé en ég seldi það einn veði
 að mörgum fjótti fé, fjóttu, 1941, mundi mega fé fyrir það margfalda fjárfstý-
 lad er ég seldi fyrir. Mið er annað mál, að ég hef þótt á mál: mikið
 fyrir þessa máttstafnu mína, enda seldi ég þjá á jandið aðrar einn líd, en
 það kom sér íla fyrir á bændum þeirra, sem seldi það þótt einn mátt er, á
 þess að græða einn eyni sem jandið afgjöld síu til mín. Samtals stundum
 þeir einn full af þessum lídum, en ég seldi, og gjöri ég eigi tíð fyrir að gjá
 einn eyni af þess. — Það kemur því einn hóttu átt og en fremur óvíd-
 eigandi, að það ord leggist á mig fyrir vörum, að ég með því hafi vil, að þess
 fjárfstýlda af þessum ávindur, jandið þeirra. Hinn þak ég eigi neitt mark á,
 fjótt sína samvöld land, einn, hinn svo udfudi, Eyrjall hafi þess

Setja sitt eigið svæðis á mið fyrir gjöfina til hollisins. Það er, sigill ó-
magað "hins gæfugnaða ríðsþjóru Egeilsins 2. júní 1939 og sýni það með
á hann á með réttu nafni það, en honum hefir valid verið: "Eftir minni föðull".

Þá hafði ég útgætt "2 stípsnum "Gold en stöple" og "Hællur" í tíma bíli þessum og hefði
ég verið á því á öðrum stöðum: "Fyrirlokastípa stöðin í Íslandi", "Guarðistólur"
og vitar.

en seldum
áðan

Árið 1907 fluttumst við frá Raufarvog 27 að Tradar/Lofsundi 3 og keyptum við það
húsið "Brastur" fyrir ömmur hús og lóðin, t.d. nr. 74 við Raufarveg, lóðin nr. 28. en
ég seldi áðan, Kristni Vagnarsniði, Jóns syni, og fleiri hús og lóðin, fl. 97 í stípsnum fyrir
ömmur hús og lóðin, til þess að komast úr Skóggumum eftir útgætt störmottunnar
Hællur, en Guðar Petsson keypti á mér, en það stípa föt með áhöfu allri og mann-
vali miltu við húsnáð, fl. á m. Stípa fötunum ungu og efisloju, þorsteini Egeils-
syni. Þar bjuggum við til 1921, á við fluttumst að Frakkastíg 12, til vinnar
óltsar Kristni Vagnarsniðs.

Alstadar hafði ég miltu komast í Harmoníum. Einhverju sinni, er ég bjó í
húsinu við nr. 27 við Raufarvog, kom Kristni sál. Arason (systir Guðlaugar) til mín
og bad mig að taka af sér fötunum sína til að koma henni í orpl. Þy fötinið undan
þessum af því að Kristni sagði mér, að stúlkun vorri nýbrygandi og kynni sigi einu
nafni á vinnu vöku, það þá meira, en til þess að koma svoa brygandi hefði ég
létinn tíma. Sagði þá fh. Arason:

"Ég var hjó henni frá Petrusen áðan (Konu Petrus brygandi Héro og vinnu Helga)
og hún benti mér í að fara til yðar og bjó yðum að taka stúlkuna, en síðan
gæti hún komið til sín til þessara náms, enda sagði frá Petrusen, að eftir þessum,
sann brygandi hjó öðrum fluttumst úr öðrum fyrir þá sök, að fleiri hefðu lóttu hlotu
og fyrstu undir stöðunum, fíngnasatunguna og falkinn, svo vel hjó yðum."

Guðlaugar þessu undan til þess að ég tók stúlkuna á mér, komandi

henni svo vel sem mið var minnst og fótt frá Petersen íd henni síðan, ein
 og hún hafði verið ^{frá} yfirlit sína. Skiltu hessi vand síðan ein hún bættu til söngs-
 og hljóðfærniþanna í Norðurlandi, en á undanirf, nóg á aldris.

Þá var það 15. desember 1905, að ég gætti í Odd-Fellauflélagid og hefi ég
 haft flak söngstjórna í Stúðnum mínum, Tungólfi nr. 1. til 14. febr. 1935, en síðan
 og til stannu lína í Stúðnum nr. 5. Þorsteinn, en ég vand þá stofnandi að
 með 29 ágöllum mínum og félagnum í Tungólfi nr. 1. - Hefi ég, lengið sem
 ritari stúðnum þessur Stúðna eða um 9 ára stéid, haft á milli míni
 og yms refsingarstóff, enda verið í félagstjórnun hvernig hvernig og hjárd-
 fylgim. Í sambandi við þann félagstjórnarstofnandi ég Sjálfra saml og
 Reykjaukna 12. sept. 1909 við 14. manni og var formáður hess, á nokkuru
 lauma um 27 ára stéid, annars en þessu, á vana þessandi og hljóðalanni,
 vilid til hliðar 1. júlí 1926. Því áður, sem þá þessu á Komast á
 hofullri jólu bejarstjórn og þessu þessu lauma, "Því vel minni
 stóff sína", en þó eigi, gíori ég hún því, er fidari en við, stjórna endur Sam-
 lagsins hofullri áður haft, og og íblyndi við bejarstjórn. Því minni um þá
 húsaleigs greiddo, ritfangu hofullri og annað, er eigi var minnst á Kom-
 ast. Samlagid var stjórnað um allt og hefti beftur verið, á bejarstjórn
 hefti engin afstífti af því haft eða þáð neins stjórna notid frá henni. Héd-
 linnu samlagsins stjórnað í þessum árum í 14 uppi í nál. Tóu alls,
 á meðöld um bómum þessu og allrei þann til hofullri um lögtoft á
 einum einasta eyri úe heldur framkvanda um lögtoft. Hórnig
 þetta er mi, lat ég nóg engu stíftu, úe heldur um þáð hofullri minni
 létu mi á beyringuhessa; en ánoðari eumfler epli, enda rédi beyr-
 inguhessari hún úe víðilegastu stjórna (þó samu), en mi úliti vinda-
 ley stjórna þessu og haldsins í sam einingun, ofter víst beftur á því (?).

Sjálfsáskilningurinn voru einn af hinum mestu áhrifum mínum, og á þessum ad
 stóttu augnum til einhverra launa fækkar en áður. Þegar breytingin væð,
 hefði mér fundið það óvildigast mál, ad enginn mætti steyldi minni ad
 því, ad ég hefði fækkar um af öfufri framfar. Hver, sem i hlut hefði átt, mátti
 þetta kallast áhrifum hinu mestu af stóttu i þessum málum við þá manni, en
 svo lengi hafðu umið eitthíð mestu fjádruggi starf, en svo höfnuðar ad launa
 þessu þessu stóttu sínu. Þessi mig þessum málum hafði þetta engu þessu, ad á þessu,
 ad sjá áhrifum mínum komið i álfu og til óánægju þessu alla þá - nema á þessu -
 endurum - en þessu einn umið áhrifum mínum, en veitdu ad það marg-
 fald þessu þessu þessu i gjöldum og leggja undir sigeldum á þessu um
 löptu og þessu þessu óþessu.

Sú kynnisaga hefði veid sojd, ad nokkur eftir ad Sam lojd híd nýja fól til starfs,
 hafði forstjóri Vinnuhalidans i Þessu þessu (þ. e. i. Þessu) þessu þessu þessu, lítid
 i starfsmannanna höpinu og sagt: „Þú, ég sé ad þú eru allir gamli vinnu manni
 minni, nema einu!“

Við P. T. T. Þessu þessu hefði ég veid þá þessu nokkur eftir nýja i 1903, en mí
 fól ég þessu i. ágúst 1909. Var mér, ad mig minni, sagt, ad mí vdrí, innt
 þessu þessu þessu. Þetta var þessu i allra mestu vinnu þessu þessu, s. m. h. svo ad
 yfirbordinu, en mig þessu áhrifum: Eg hafði séð þessu þessu Þessu þessu eldri, en
 undirbúð af þessu þessu, sagn þessu þessu þessu. „Hver Christensen þessu þessu þessu
 2/4 Þessu þessu þessu i áhrifum og þessu þessu þessu þessu 1/4 Þessu þessu þessu!“

Um „Undirbúð“ var þessu um 16-17 þessu þessu. Eg þessu þessu þessu,
 þessu ad „Kassi“ ad vörum. Áhrifum þessu þessu þessu þessu þessu þessu
 ad endur nýja þessu ad ad láta mér þessu þessu þessu þessu, þessu þessu þessu
 ágang ad þessu þessu. Þessu þessu þessu, en sagt: eftir þessu þessu þessu þessu
 þessu: Kári Paulson. Þessu þessu alarij alarij ment og þessu þessu

Forvissuð þess, at det var den Gamles (J. e. eldra Brydas) unnaðe ligu
 Hættighed - De Kunder - der formulerede disse Ord og baang mig til at
 under skrive. Jeg vil gerne bede Dem undskyldte mig og vil gerne tilføje
 Dem en fuldstændig, skriftlig Aerkendelse for at Deres uoplyste Sags-
 seltskaber ved det "Panna". Tott hann svo i hönd mér og leiddi mig við hönd sér
 inn í skrifstofu sína, Kalladi á St. Þ. Vilsen og bað hann að skrifa hin bestu
 meðmal sem hægt var, þar sem skild er fram að ég hafi ávallt sýnt
 virðissemi: hins meötu ávæðni (Aarvaagætt), trénað (Trostab) og
 á áðvæðni (Rokkætt) og á ég stjál þetta undirskrift af þessu báðum, Her-
 lauf Bryde og St. Þ. Vilsen. Sá ég svo hinn fyrstu þá ég fór að fyrri en
 í Kaupmannshöfn í maí 1926 og bað hann mér þá herra til sín, en það
 bað gat ég eigi þegid. Því ég hafi lofað að komu til hálvísins, Þeygo
 Christjansen í Bellestrandgade 18 Hellerup, þar sem ég hafi lofað
 áður og átti mér að komu með meötu sporvagninum í Munkhúsna til
 athugasem, áður en ég fór þaðan eftir nokkra daga, enda var ég búinn að
 vera maiga herra inni í Höfn þann dag, að báða eftir komu minni og
 Gudniju lítlu (þá 11 ára), en þeirra var von frá Leith þann og þann daginn,
 þótt herra voru á, að það lestu þar í Kolavergfalli, sem þó eigi stóll á,
 fyr en daginn eftir að þótt fóru þaðan.

En hvað var svo fyrir herra hjá mér 1. ágúst? Ekkert! Eg fór því
 upp í Borgarnes á 44. afmálsdag minum, 3. ágúst, og dvaldi þar um
 nokkruna daga skild, til þess að hafa mér mér leiddin. Þann herra og ég
 fór herra.

Þá var með bodd að láta stípa mig í raussólvarnefud um hæglaund-
 bankans, með þessu Karli Einarsyni og Hagvini Eydorri. Þegar ég hafu-
 adi því bodd, var ég búinn að aðboda nefudina og því lofaði ég með stílyndum

þó, og starfadi svo í Hótel Tóland, umgætt bændi stunda-stada nokkur
 við Landbankann, en það varð til þess, að ég var ráðinn flaugadfi úðots
 nýári á tölja (1910), en um allt þetta hefi ég skrifað annarskrádar og um
 lóð minna í Landbankann til 1918, að ég varð að sýja lausn vegna heilon-
 brests (offreytu) þarf ég eigi að fjölgyða, frestað réðgi í tími, Bláa bótt,
 sem stjórnaðid lét þenta um ástian ofskilumál bankastjórnaðis
 í hendur míni. Þessa mun og getid annarskrádar.

Þetta sama ár, 1909, var ég kjörinn ritari Stórtulku Tóland (709.1.)
 og árið 1911, stóð Templar. Um þetta flaug ég heldur eigi að fjölgyða mí.

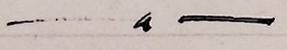
En árið 1911 hófsti ég for Löfve Bráður minni til Hafnar til að lara
 stilla hljóðfari, hjá Hornung & Möller 9/9. og sama ár sendum við kjöring
 á öðrum hofu stóttuna Guðbjörgu Árnadóttur í Fúru, Rys-Fúttulku
 í Kaupmannshöfn til aðlinga við Reipur í veffinn. Þaðan komum hún svo
 heim hingað um vorið 1913, en for svo síðar í eigin hofu til óryggis
 aðlingummi og mí hlfir hún starfadi um mörg ár sem yfirlýðingarmann
 hofu við Spítalann í Vestmannaeyjum.

Það hausti, 1913, sendum við svo Jón Löfve son til náms í Reipur
 og hóstuðum hann á öllum leyti. Hann varð að lara heim haustið 1915, vegna
 áfalls nokkurra, en hann fékk, sömum offreytu við áringar í Skilyngel þad, en hann
 lardi í Reipur, og var hann hár heimur þann veta. Stund þá yfir ofskilumál
 í Landbankann, sem ídun er getid, og var Jón stundum hjó meir riddi í
 banku í Höldin, en ég varð forinn í hofu kassabóttina það leita að
 einhverri stóttunni, sem orðid þafi, við ofskilumál um daginn. Táll leita
 hljómléttu, lardi í Kaupmannshöfn og vider, svo for hann í þeim einunda-
 gjörum til Stókhólans, en sömum lasteiba síns þar, varð hann að
 hatta við að halda þá hljómléttu. Þessum þessu varð dýr, og hljómléttu

anni; Hófu voru allir með hafi, þeir höfðu aðsoðin voru góð, Gladadómarnir eyttir, fól
meqinnid af inngangslýrinum í hino óboðandi hús milli þingmannanna eins,
Wilhelm Harnens, alveg einn og víðasthorst annars tadar og þá eigi síðt hén, til
frá Fíddilasvni, þar sem hin nót í einu voru, sem hún henni velþyrir sér.

Kostnaðurinn við náin Tals Töðfösum og hljómskila hans erlendis var mikill,
og hafi éj eigi hirtt um að gjöra neinum þessu fyrir þér, enda áttum við þessum
andi, en að einu vil éj geta floss hén, að eitt árið (1918) varð Kostnaðurinn
— að einu við náinid og drotin: Lýðkalandi — 16.8495. — En miklu minni
fyrir árin, milli 2- og 3 þús. Krónna, en síðan ávallt hálft ári.

Ey og Hona minn teljunn, að þessu þá ottast hafi verið betur varid en nokkru
áttu, og teljunn, að með þessum höfum við minid eitt híd þessu verk
þessu þjóðinn alla, og híd áin og þessu fyrri ottast eigi af áttu. En að
þetta töðt svo vel, var Tali eigi þessu að þessu, dugnad: hann og þessu —
seini, svo og Kennurum hans, einn þessu Þróf. Karl Straube, en þessu þessu
svo miklu áttu og matu í þessum löðingum sínum — en var einu meðal náit.
þessu annars í þessu töðtöðum — að hann fól þessu að þessu þessu
máttu sínu við og þessu töðtöðum við þessu (Thomas þessu) í þessu um
2 1/2 ár, að meðan hann (Karl Straube) gegndi þessu töðtöðum sínum.

En éj un Hornin „út af yfirum“: Hattur að þessu með þessu annu, endur þessu
þessu þessu, en þessu me annars tadar, þessu þessu þessu sé þessu eigi í þessu
við þessu, þessu þessu þessu. En þessu þessu éj að þessu í þessu þessu,
þessu í þessu þessu við þessu mátt, þessu þessu, að meðan þessu, að éj þessu, þessu
þessu við þessu, þessu vel þessu þessu í þessu máttu, endu þessu me við þessu
eitt híd þessu þessu mátt, en éj þessu þessu við þessu þessu. Þessu éj, að
þessu þessu einu þessu þessu, þessu vel en þessu þessu þessu þessu í þessu.

línungrí mál d stofna heimili, hafði þetta hefur en einu stöf, sem ég eigi sé
 íd yfir. Ég sé eigi, d það hefur náma fjóringu fyrir mig d reyna d bjóts þessu
 þyðla ío, gefu-og framkvæmdaleyso; en var þá heft d gera nokkru tilraun til
 nokkru í fessa átt? Nei, aðeins d velja manni til umhugunar um málid.

En sé umhugun væd namu að vein umhugun, heldur aðeins rosabjós,
 sem hvort um líd d það lífu aði eða þess framhjá mál og áttum.

Eitthvad hlífirni mí samt reynir d gera í fessu? málí þessu.

Þá, - en var mí heft d þessu í öllu lítilmötlega vinfangsefni en þess,
 - sem ég gæti - : Ad halda upi bláðum þessum, stvífa þess og senda frá sér,
 vitandi á einu eyri í stúfftargjalds" eða annars þessu. Eðasá
 mitt - sem ég gæti - d halda uppi söngfélagi, heft eystra og héli (Námanni
 og Eirshjúsum) og hollu tíd þessu, - sem ég einnig gæti - d stofna "Þó -
 mennu" hola áinnu eyri", koma þessu í öllum völdi, stöðum um eytra
 og þessu með hjálpu nokkru þessu da jafuvel þessu námsfara, málí
 manni til fessu d koma að tíðni í heftu undir stöðum þessu náms og einu
 þessu, en allra nauðynloya þessu mí heftu þessu þessu manni d þessu einu
 heftu stíð í: málí sínu, reitungrí, réttirum, laudafródi og dómum
 (tíð síðasta var þó eigin "nauðyn" d þessu, heldur fyrir þessu um senda). -

Þótt allu vor þessu lítilmötlega og málí af vanefnum gæti, víd er þessu og öfull þessu
 stíðgæti, væd þessu o. fl. til þessu námsu málí, og málí en málí gæti d
 ég eða aðri gæti þessu víd: Þá vælki á þessu, sem svaf; víd þá lífu aði líós, sem
 einu eigi var lífu d og þá heftu líós og líós einu, þessu málí þessu en málí, heftu
 sjálfu sápi: þessu, þótt líd væri, væd málí til málí gæti og öfull þessu" -

Þessu þessu þó þessu mí um utanfendum og endu námsu til framkvæmd,
 líós málí og koma míni, málí þá d senda Þá Þessu um utanfendum til námsu, 1913, þá væri
 þessu d aldri, og yrdi þá d flangt málí d sápi frá d dragandum mí d þessu, endu

við messugæðin þing. Haraldur víðforlanir var þá í fötum og þástunum og var hann
 þess mjög hvetjandi að ég heldi starfsemi þessari áfram, enda þótti þeim, en
 sá þann á milli þess og milli þess. Þau sungu að einu þeir radad ad
 og að einu með orgelinu, en ekki Karlmannaróddum da veinum aldri mornum,
 og börnin sungu vel. Það var því alls eigi sárs auksalaust, að ég værd, einu
 áður segir, að segja að þeir stóðid við þessum fríða barna hóf. Stóðum ^{sinnu} sidan
 sungu börnin í unglinga stúkum og þessum. Þessu söngu addimur meðal þess
 var að heyrta hjá þessum Margrétu Hagrís dóttur (Vigfús sonar dýra vanda í Hjómar-
 náðhúsinu; sidan værd hún frá Gírnvold og eftir það kona Antons Jónssonar). Þessa
 róddina var að heyrta hjá Þjarna Víðulásson (Víðulássonar) verkamannu;
 var Víðulásson, þá var Þjarna litla annað hvort bróður - da systur sonur Gudmundar
 gamla Þjarnmundar sonar frá Þóndhóli; þess, en söng, og á milli lagin "í grannu fón-
 valsana hjá mér, en Gudm. antadit 1912, 84 ára. Það var því eigi úrættis að
 Þjarni litli hefði fagna ródd, en svo fagna þannu ródd hefði ég aldrei heyrta
 fyrr né sidan. Hlög börnin höfðu einuig á gótar raddir.

Hér kom oft til hugar, eftir að ofskolinur gegn mér í Landobankanum voru nú gæd
 gengnar 1916 með gleðilegum sigri fyrir mig, að byrja á nýjan leik með söng barnanna,
 en það strandaði einu sinni í þessu boanni: Annaríki mitt, þannu og með lagi
 hverjum, enda var ég í rann og voru hálf-dasadur eftir þá orð heid þótt lítið
 létti ég í þessu bera eta á sjá í veinum; ég værum oft frá milli mundaðti og
 oftast við það leita að einhverri stýðsumni, sem ég var viss um að adri höfðu
 valdið, en eigi ég, enda hefði ég margan samann fyrir þess; það sýndu þess margu
 mistölu en orðid höfðu í bókstafnum, þ. e. a. s. þau, sem fundust. Þess voru einuig
 mög, sem aldrei fundust, en ég værd að byrja sama stöðid, enda hefði ég einu alla
 þess þessu ábyrgd í hverjum eyri, einuig þess, en að einu var þess í milli bók (milli-
 þessum útibanna og er lenda banki) og hlaut þess að aukna áhyggjur mínar og enfidu alls.

Hin ástædan var sú, að mi var Þáll Þórofloppsson hér heima um þetta leyfi, 1915-1916, og sagði hann mér mikið af barnakörnum, er lendum, einum í h. Þeyszj. Hér húsmaðist hugur við þetta og sú, hve langt minn litli höfundur hlýti að standa á baki stótra söngflottha, enda hlyt Þáll því fram, að börn þyftu að lesa söng til þess að geta smjögð semilega. Vitaulega sé ég að þetta var rétt. Þar þó elsti hugarst að ég beinlínis spjelli smetta manna með þessum, stæmndi börnin, jafnvel flóth ég og drin hefðum gaman af að heyrna þessar fjölm raddir þeirra? Þar þó elsti ég álfasp fyrir mig að vinna eitthvað að því, að þau ötti most í að lesa söng hjó einhversjum „förunum“ manni?

Þáll fór frá undan og þórn aftur 1918, miklu „förunum“ en áður, og mi fór ég fram í það við hann, að hann stöfuadi söngflotth meðal barna og kandi þorum a. m. H. höfundur þessum um að veita ræddinni einu og vera ötti. Þáll tók þessu vel. Hann fór í barna skólans og það um, að megi velja nokkur börn úr hópi skólabaðanna, en fyrir því lagði söngkennarinn þar, Jóh. Þórofloppsson, blátt barni: Söfist ekki megi missa þann einasta tíma viðunnar, enda stundadi mátið á þessu, svo, að Þáll hlyti allri umhugsun um það, enda var hann mi ymist hér en þar erlendis og mátti ségan tíma missa og fell allur heitil í eld, en hann mátti áttum einu misstílingi, þróngsými og þróend, en Jóh. Þórofloppsson sýndi með þessu og margis ávörðum Kennarar skólans. Jóh. Þórofloppsson hléi veid einvæðum um allan söng barnanna síðan, þrátt þau til þess að synja óþinberlega og við sumudagsmessum í Víðkj- unum. Synja þau einu vitaulega á sömum lund, sem áttu sungu áður, og þó mi og öðrum, og þó nauðast betur og hléi ég mi, mér til mikillar skaptraunar, hlétt þeim stærandi og stóðdröndu söngþeirra. Hitt er og, sem vanta mi, að aloróttin til þess, hversum börnin synja, að þessum einvæða Kennarar þeirra, sem þessum hléi stjórnað mi um aldarþáðung er annað betur lagid en léfund, kunnátta og þráttin í bláttum þessum, flóth þessu sé að vanta, að hann vilji bannum vel; hann sér ségi, að minnum geri mér höfundur en áður var og stíllur ségi þessu barnanna úr bláttum sítu í þessu efni sam verra letri. Hlúti hann smíist vel við þessu, geti hann mi stjórnað einmitt þessum börnum og

hætt mikla ángju af því fyrir hjálfað sig og aðra. Þannig vanda manni síni eigin
bóttar gámar um leid, með þröngsýni síni og fæðingarfelli sérviðlu og heimstou.

Énn vörn þó eigi allar þær langar stíttar, sem lengi höfðu verið milli mín og barns
þeirra, en ég hafði komist í samband við hær í Reykjavík. Þú vörn mörg þau börn, en ég hafði
í söngfélagi með mér á Öyrarbakki í árinnum 1889 til 1901, orðni foreldrar, so áttu gáð börn og
efni ley. Þau hövðu mig mjög til þess að stofna til einhvers félagsstoppa með þeim. Því var
það, að ég stofnaði Fjöflavinafélagið Fónix (F. F. F.) 27. febrúar 1934, og efdi þau m. a. í söng, en
það völd til þess, að börn úr félagi þessu hieldu uppi tveim-þrem barnaförnum í út-
vaxnum 1937, soo, að allir d'ádust að og sojdu, að þetta vöri bestu barnaförnum, sem þau
hefti heyrst fram til þessa.

Börnin sungu þær mörg og fögur lög, t. d. Þú að undir þeim svolum, Þóan í flóðum
flögur, Solin er úr sundi að Koma, Í söngnum þessum sat fastur þú mörg leirir. Þú fjöld
og dali fíða, Og man þú líð, Ó, blessud vertu sumarsöt og mörg fleiri, sum undir þessum,
en Hallgrímur Jónsson skólastjóri lét þeim í té. Þau hieldu ársafundliðlaguð sínu mig
há hildu þau, l'ánu upp þvöð, sögur og l'élku l'élknit mörg. Síðan em þó þessu vaxin úr
grasi, en aldrei meti ég þeim eða hitti þau, á þessu að þau komi broandi móti mér,
því þú, hvöð úr gæist í félaginu okkar, gamla, og sýni mér hina sömu á stund, sem
foreldrar þeirra fyrir 50-50 árin.

Þin síðari ár, einhvern síðan styrjöldin hófst, hefti ég eigi getað haldid og þu löga
fundi með þeim, eins og áður, söðnum þess, að eigi hefði verið heft að hita h'iridupp í
sumudög, Odd-fellu h'irid, en þar h'él ég, - einu fullordinna manna - fundi með þeim;
þangad, fundi þessa, Þou einum fullordinu máður namu vinnu minni Ólafur Gíotson
frí Grimstý í Englandi, haust 1935, en hann var h'ér síðast í ferd, og h'él þau gáð
aðu og hjartnema fyrir þínum ungu dröngum, og býst ég við, að þeir munu hann og
aðu hann lengi. Sagdi hann þeim m. a. til drög þess, að hann hvörf h'áðan fyrir

37 árum, sjómáður af Sudurseyjum, svo og þeir hóar og hvernig fyrsta samfundnum
 otkar, þaus og mín bar saman árið 1887, en hann var sendur til mín, fyrir atþeim
 Sigmundur Ragnarsenar dunnabrogsmanns: Skinnstöðnum í handleggjum til þess að lesa
 söng og orðalög hjá mér í Stóllseyri, hvernig vinatta otkar hefti haldizk á síðan,
 féð otkar til Þingvalla 1930 og dótt otkar hjóna og Endrijar litlu með börnum
 í Galdi otkar vestan Óxarár syðst og þeir hœr dótt sí vandranda stöpp, vegna þess,
 að hœna mín féll út af veðinum í gjánni og meiddi sig svo, að við urðum að hœrfa
 heim. Margþeina sagði hann börnum um, sem þau veittu mikla athygli. Þegar ég
 spurdi Ólaf Gíslason hvaða bóki hann mundi vilja ljósa séi ís bókasafni
 en svo voru stótt, að það fyllti í þessu stöð hris sem Old Fellowhoods vdr
 - en þau voru um það staddir og nokkurir draugur (rimul. 30 að tolu).

Síðan um veturnum spurdi ég draugina: "Hvada bóku lesid þið?"

Þeir sögdu sitt hvad um það; sumir sögdu að lesa ruffara og annan svartlandinn, "Staldstokk", "Hljá
 Laxnes og Þorberg, en þeir voru fáir og sögdu að litla andgjim og þeir hóar; Ganti og þeim þá á það, hœð
 Ólafur Gíslason hefti sagt og hvada bóki hann hefti, hefti hœð sé. Gó Ganti þeim einnig í síð þann,
 en Þorgrímur en gantli hefti hefti við börn sín: Að lesja þeim annan lestur bóki en þann, en
 þann hjónin hefti lesid og lítið vel. Men biblulitun draugjanna sagði ég þetta:

"Biblían er talin besta bóki heimisins. Lesid hana og lesid af henni. Gf þið eigi stíllid hana, s. l. G. Þósta-
 mentid, þið þið er víða þungstíðis börnum, þá latid for eldra ytkar, þessu að hennara leidda einu ytkar,
 en N. Testamentid er andstíðis og það atþið þið á lesa. Í mínum aldri voru öll börn latin lesa það
 heim og í Stóllanum. Það var Kenniturbóki barnanna þá."

Á leiddum þeim af fundi þessum gengum við allir saman, og eip þá einu draugurinn, Hári, að lesi
 í handlegg mínum og segi:

"Þú varst á Ganti otkar. Að lesa biblíuna."

"Jó, þið gandi ég, en er nokkur við það á atþygi?"

"Hennari otkar hefti sagt otkar í Stóllanum, að biblían sé all stíðstafa ein og
 tilbúningur trúarstíðis manns, hún sé þeim líggi!"